

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ('Εσωτερικοῦ σελ. 6
) Διὰ τοὺς Διδασκάλους » 5
ΕΤΗΣΙΑ ('Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

'Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 31 Μαΐου 1911.
ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘΜΟΣ 9—10.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μάιος ! Λέξεις γλυκεῖα φέρουσα εἰς τὸν νοῦν μας τὴν ἀνοιξιν, τὴν νεότητα, τὴν ποίησιν, τὸν ἔρωτα καὶ τοὺς ὑπομονητι-

κοὺς τετράποδας, οἱ ὅποιοι μὲ πάθος μὲ ζέσιν καὶ μὲ δύναμιν ἀκατάβλητον ἐξυμνοῦν τῆς φύσεως τὰς καλλονὰς ἐξαιρετικῶς κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τῶν ἐρώτων.

Πόσοι στίχοι ἄραγε γράφονται κατ' ἔτος διὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὰς καλλονὰς τοῦ μηνὸς τούτου καὶ πόσαι ἔρωτευμένων καρδίαι δὲν ἀνακουρίζονται ἐκχύνουσαι εἰς πυρίνους στίχους τὴν λάβαν ποῦ πυρπολεῖ τὰ ἐνδότερά των ; Ἀπὸ τῆς σειρᾶς ἐκείνης τῶν νηπίων, ποῦ μετὰ τὰς παιδικὰς των φωνὰς ψάλλουν ὅτι θὰ πᾶνε « μὲ βῆμα ταχὺ, νὰ τὸν προῦπαντήσωσι παιδιὰ, στὴν ἐξοχή », μέχρι τοῦ μὸρτη ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δοῦλα τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἔρριψεν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἓνα τριαντάφυλλον, ὄλος ὁ κόσμος εὐλογεῖ τὸν Μάιον. Ὁ Μάιος εἶνε ὁ Θεὸς εἰς τὸν ὁποῖον προσφέρονται αἱ ὠραιότεραι, αἱ ἀγνότεραι αἱ θειότεραι θυσίαι. Οὔτε αἵματα, οὔτε κρέατα. Σφάγια, ναί. Εἰς τὸν βωμὸν του σφαγιαζόνται τὰ ἄνθη. Ὅ,τι δηλαδὴ λεπτόν, ἀγνὸν ὠραῖον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας παράγει ἡ φύσις.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐγωῖστος καὶ ἄδικος, θυσιάζει ὅ,τι ἀγαπᾷ κατὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τρόπον, καὶ θαυμάζει. Καὶ τὰ ἔντομα ἀγαποῦν τὰ ἄνθη. Ἀλλὰ τὰ ἀγαποῦν διὰ τρόπον ἀνθρωπινωτέρου παρ' ὅσον τὰ ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι. Πέρνουν ἀπ' αὐτὰ ὀλίγον μέλι, ὀλίγον ἄρωμα, ὀλίγη γύριν καὶ εἰς ἀντάλλαγμα, τοὺς δίδουν τὴν γονιμότητα, τοὺς εὐκολύνουν τὸν ἔρωτα, τὰ ὑπο-

βοηθοῦν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ των. Φέρονται πρὸς τὰ ἄνθη ὡς πρὸς ὄντα ἐμψυχα, ὡς πρὸς ὄντα ζῶντα των — καὶ ἀληθινὰ, ὑπάρχουν ἔντομα ποῦ ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς ἄνθη. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πέρνει τίποτε ἀπὸ τὸ ἄνθος. Πέρνει ὄλον τὸ ἄνθος. Τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ στέλεχος του, τὸ χαίρεται ὀλίγας ὥρας καὶ ὕστερα τὸ ρίπτει ὡς ἄχρηστον. Ἡ ποίησις τοῦ ἄνθους γίνεται μαραμένον πτώμα, ἡ καλλονὴ του μία ἀποκαρδιωτικὴ ἀσχημία καὶ τὸ ἄρωμά του ἐξανεμίζεται . . . Τὸ ἄνθος μαραίνεται.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας, πάντοτε τὴν μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ χαριέστατον καὶ ποιητικώτατον κρέμασμα τῶν ἀνθίνων στεφάνων εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν.

Τὸ στεφάνι ἐκεῖνο, τὸ κρεμασμένον ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν κάθε σπιτιοῦ, μοῦ κάμνει τὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς συμβολικοῦ φρουροῦ, ἀπαγορεύοντος τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν γρῦνιαν τὴν λύπην καὶ τὸν θυμὸν καὶ δεξιουμένου προθύμως τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην. Εἶνε τὸ « μὴδὲν εἰσὶτω κακὸν » γραμμένον μὲ τὴν θείαν γλώσσαν τῶν ἀνθέων.

Ἄλλ' ἂν ὁ Μάιος εἶνε μὴν τῶν ἀνθέων, εἶνε καὶ μὴν τῶν κρυολογημάτων. Ἀπατώμενοι ἀπὸ τὰ πρῶτα θάληπυ τοῦ ἐπερχομένου θέρους σπεύδομεν νὰ ἀποβάλωμεν τοῦ χειμῶνος τὸ φορτίον καὶ συχνάκις . . . τὴν ἀρπάξωμεν. Συνήθως τὸ κακὸν περιορίζεται εἰς γερὸν καλοκαιρινὸν συνάχι καὶ σπανίως ἐκτείνεται εἰς σοβαρώτερα, καίτοι τὸ καλοκαιρινὸν αὐτὸ συνάχι εἶνε, κατὰ τὸν φίλον Ροδόπουλον « ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ » . . . Δι' αὐτὸ ὡς δεῦτερος ὕμνος εἰς τὸν Μάιον εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ μία σειρὰ . . . ἀψούτ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογικὴν διάλεξιν τοῦ κ. Περιστιάνη καὶ τὴν ὑπερνεωτεριστικὴν τοῦ κ. Γαβριηλίδη, ἤθελα νὰ ἔγραφα ὀλίγας ἐντυπώσεις, διότι ἐσημείωσαν σταθμοὺς κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, εἰς τὴν ἡσυχον καὶ ἡρεμον ζωὴν τῆς πόλεώς μας. Ἐπίσης ἤθελα νὰ γράψω λέξεις ἐνθουσιώδεις διὰ τὰς συναυλίας τῆς Μανδολινάτας Λεμεσοῦ καὶ τὸ παίξιμον τοῦ φίλου κ. Χουρμουζίου, ἀλλ' ὁ Μάιος ἔχει καὶ τὰ κακά του. Καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ σπουδαιότερα εἶνε ἡ ζέστη καὶ ἡ συνοδὸς της . . . τεμπελιά ἢ ὀκνηρία καὶ κάποτε καὶ ἡ ὑπνηλία, ἐκτὸς τοῦ συναχιοῦ ποῦ μὲ βασανίζει.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΡΩΛΟΪ

Τὸ ρωλόι μου συνηθίζει πάντοτε νὰ κάμνη, κάθε καλοκαίρι, θερινὰς διακοπὰς. Ἄμα ἀρχίσουν τὰ κυνικὰ καύματα καὶ ἀρχίσουν τὰ παιδιὰ νὰ κάμνουν ἐξετάσεις καὶ ἀρχίσῃ αὐτὴ ἡ περίοδος τοῦ dolce far niente καὶ τὸ ρωλόι μου μίαν ὥραν μισημένην θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν τσέπη μου εἰς τὸ πάτωμα. Πήδημα σωτηρίας! Καὶ εὐρίσκει πολὺ εὐκόλῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προβῇ εἰς τὸ ἀπονενοημένον αὐτὸ διάβημα, γιὰ τὴν τὴν ζέση, τὸ γιλέκκο δὲν ἀνέχεται τὸν σάκκον ἀπὸ πάνω του καὶ ἔτσι τὸ πῆδημα εἶνε εὐκόλο καὶ μὲ τὸ παραμικρότερον σκύνφιμο.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία γίνεται κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ φορῶ σάκκον, γιλέκκο καὶ ρωλόι. Ἐβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ καὶ ὅλην μου τὴν προσοχὴν διὰ νὰ ἀποτρέψω τὸν κίνδυνον ὅλα πᾶνε χαμένα. Τὸ ρωλόι μου κάθε χρόνο θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ τεθῇ εἰς διαθεσιμότητα ὅλον τὸ καλοκαίρι καὶ κάθε φθινόπωρον θὰ τὸ πάρω σὶδὸ γιαιτρός. Ὁ γιαιτρός— ἓνας φλύαρος τεχνίτης—μοῦ εἶπεν ὅτι τὸ ρωλόι μου διορθώνεται, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀδιόρθωτος. Καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ συστήσῃ χίλιες φορὰς, νὰ τὸ δένω. Ἐγὼ δὲν καταδέχθηκα νὰ ἐξετελείσω τὸ ρωλόι μου μὲ τὰ δεσμὰ καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο καὶ ἔπειτα συνέχεια.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι φέτος, ὅταν προνοητικὸς ἄνθρωπος, ἐσκέφθηκα νὰ τοῦ δώσω ἐκονοσίως μίαν περίοδον διακοπῶν διὰ νὰ ἀποφύγω τὴν ἐνδεχομένην ἀπεργίαν. Τὸ ἀνυπόμονον ὅμως ὄργανον τοῦ χρόνου δὲν ἐπερίμενε τὰς ἀναβολὰς μου, καὶ αὐτὸ, ποῦ ξέρει τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου καλύτερα ἀπὸ ὅλους μας, μὲ ἐπρόλαβε καὶ προέβη μίαν ὥραν ἀρ-ἀρχήτερα εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν του. Ἐγλύστησε μὲ ὄρμην πάνω εἰς τὰ μάρμαρα. Τὸ πῆρα συγχυσμένος σὰ χέρι μου καὶ τὸ ἐκύτταξα θυμωμένος καὶ περιλυσος. Ἡ ζωὴ του ἔπαυσε διὰ μίαν. «Οἱ δεῖκται» του, οἱ ὅποιοι «καταδιώκουσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον» κατὰ τὰ μυθιστορήματα ἔπαυσαν τὸν ἀμοιβαῖον διωγμὸν καὶ συνεφιλιώθησαν. Ἐδοκίμασα νὰ τὸ κουρδίσω, γιὰ νὰ κινήθῃ. Τὸ ἄνοιξα καὶ ἐπεκαλέσθην τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν καὶ, σὺν Ἀθηνᾶ, ἐκίνησα διὰ τῆς χειρὸς μου τὰς μηχανὰς του, ἀλλὰ ὅλα μάτην! Ἐκαμε τρεῖς ξεψυχισμένους παλμούς καὶ ἐσιτάθηκε βωβὸν καὶ ἄνυχον, ὅταν νὰ μ' ἐκύτταζε μὲ βλέμμα ἀπλανές.

Ἐτσι χαλασμένο, τὸ ἔχω ἀκόμη μέσα εἰς τὴν τσέπη μου. Ἐσταμάτησεν εἰς τὰς 10,25'. Κάποτε ἀφηρημένος τὸ κυτάζω καὶ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει πάντα τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ ἡμερῶν μὲ τόσην ἐπιμονὴν καὶ ἀκρίβειαν τὴν ψεύτικην ἀπάντησίν του, ὥστε κοντεύω νὰ τὸ πιστέψω. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἄθελα μίαν ὥραν σκηρὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Μία Ρωμαία δέσποινα,

ἔχουσα φαίνεται πλουσίαν συλλογὴν Μαΐων, ὁσάκις ἤρω-τᾶτο διὰ τὴν ἡλικίαν της ἔλεγε πάντοτε καὶ αἰωνίως ὅτι εἶνε 35 ἐτῶν. Οἱ ἀκούοντες ἐδυσπίστουν, καὶ δικαίως. Ὁ δὲ Κικέρων τῆς εἶπε κάποτε.

—Σᾶς πιστεύω κυρία, ἀφ' οὗ εἶνε 10 χρόνια τόρα ποῦ ἰσχυρίζεσαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ρωλόι μου δὲν εἶνε ὅλος διόλου ψεύτικο ὅπως ἡ Ρωμαία δέσποινα. Ὑπάρχει μὴ στιγμὴν κάθε ἡμέρα, ποῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἡ ὥρα εἶνε 10, 25'. Καὶ ὅμως οὔτε τότε δὲν τὸ πιστεύω, γιὰ τὸ ὅτι ψεῦτες δὲν πιστεύονται καὶ ὅταν λέγουν τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὴ δὲ εἶνε ἡ μεγάλη τιμωρία των.

Χρησιμεύει ἄραγε καὶ εἰς τίποτε ἓνα χαλασμένο ρωλόι; Καὶ τὸ κουβαλῶ ὅλος διόλου ἄδικα μέσα εἰς τὴν τσέπη μου τὸ ξεψυχισμένον αὐτὸ χρονόμετρον; Ὁ Νιρβάνας εἶπε μὴ φορᾶ, ὅτι τὸ σταματισμένο ρωλόι μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ ἀπαλλαγῆς ἐνὸς ἐνοχλητικοῦ συντρόφου. Καὶ ἔχει δίκαιον. Πόσες φορὰς δὲν τὸ ἔβγαλα ἔτσι χαλασμένο, καὶ τὸ ἐκύτταξα δῆθεν περίτρομος διότι ἐπέρασεν ἡ ὥρα, καὶ ἐζήτησα συγγνώμην καὶ ἐδραπέτευσα καὶ ἐσώθην! Δι' αὐτὸ, θὰ εἶμαι πάντοτε ὀπλισμένος μὲ τὸν λυτρωτὴν αὐτὸν ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ μελεάδων, μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ τὸ πάρω πάλιν εἰς τὸν γιαιτρός διὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὰς ἐργασίας του. Ὁ γιαιτρός, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὰ φιλελεύθερα αἰσθητήματα τοῦ ρωλοιοῦ μου, θὰ μὲ συμβουλεύσῃ πάλιν ἀλυσίδες καὶ δεσμὰ καὶ θὰ μὲ κηρύξῃ πάλιν ἀνεπίδεκτον ὀρολογιοφορίας! Ἀδιάφορον....

Ἄντ. Ροδόπουλος

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ σύζυγος—Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ θεωροῦν ὡς τὸ μεγαλύτερον δυστύχημα τὸ νὰ μείνουν εἰς τὸ ράφι.

Ἡ σύζυγος—Καὶ τὸ θεωροῦν, φίλε μου. Δὲν βλέπεις καμιάν φορὰν τί τέρατα δέχονται νὰ πάρουν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ μείνουν εἰς τὸ ράφι;

Ὁ σύζυγος ξηροκαταπίνει ἀλλὰ δὲν λέγει λέξιν.

ΛΛ

—Ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπηρέτην—Τί κάμνεις ἐκεῖ Γιάννη; μανθάνεις τὸν παπγαλλόν μου νὰ λέγῃ αἰσχρολογίας;

—Ὅχι ἀφεντικό. Τοῦ λέγω τί δὲν πρέπει νὰ λέγῃ.

ΛΛ

Δυστυχῆς πελάτης γράφει πρὸς κατασκευαστὴν φαρμάκου κατὰ τῆς κεφαλαλγίας.—Ἄπορῶ πῶς ἀντέχετε νὰ πωλῆτε τὸ ἄχρηστον φάρμακόν σας πρὸς δύο σελ. τὴν φιάλην.

Ὁ κατασκευαστής. Σβύνει τὴν λέξιν «ἄχρηστον» καὶ φυλάττει τὸ γράμμα μεταξὺ τῶν συστατικῶν ἐπιστολῶν τοῦ φαρμάκου.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΟΧΤΡΟΣ ΠΟΥ ΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ

Είς τὸ χωρίον του καὶ τὰ περίξ, ὁ Τσαηλῆς ἦτο τρομοκράτης. Μολονότι εἶχε τὸ δικό του καὶ εἰμποροῦσε νὰ ζήσῃ ἡσυχᾶ, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ἀπὸ τοὺς χωριανούς του, ἐν τούτοις ἐπροτιμοῦσε νὰ εἶνε τὸ φόβητρον τοῦ χωρίου του καὶ τῶν περιχώρων. Προικισμένος μὲ σπανίαν σωματικὴν δύναμιν, μὲ ἔκτατον ταχύτητα ποδῶν καὶ ὀξυτάτην ὄρασιν, εἶχεν ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ εἶνε τις δεινὸς ζωοκλέπτης. Καὶ τοιοῦτος ἦτο ὁ Τσαηλῆς. Ὅταν ἐχάνετο πρόβατον ἢ ἐρίφιον, εἰς ἀκτῖνα δέκα πέντε ἀγγικῶν μιλίων ἀπὸ τὸ χωρίον του, ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Τσαηλῆς εἶχεν τραπέζιν εἰς κανένα φίλον του. Οἱ χωριανοὶ δὲν τὸν κατήγγελλον πλέον· ἐφθασαν νὰ ἀνέχωνται τὰς κλοπὰς του ὡς εἶδος ἀναγκαστικῆς φορολογίας. Ἄλλως τε, καὶ ὅσοι τὸν κατήγγελλον τὸ μετενόησαν πικρὰ. Τὴν ἄλλην φορὰν ὁ Προκόπης τοῦ Διάκου ποῦ τὸν κατήγγειλε διὰ τὴν κλοπὴν ἐνόησεν ὅ,τι εἶχε εὑρῆκε, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ἡ δίκη, διακόσια φυτὰ, τερατοσοῦδες, κομμιένες σύρριζα ἀπὸ ἄγνωστον χέρι. Καὶ τὲς ἐπληρώθη μὲν ἀπὸ τὸ χωρίον ὁ Προκόπης, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ἡ τερατοσαρκὸν, ποῦ μὲ τόσῃ ἐλπίδι ἀνέπτυσσεν, ἐμείνε πάλιν χωράφιν. Ὁ ἄλλος πάλιν, ποῦ τὸν κατήγγειλε διὰ τὴν σφαγὴν δύο ἐριφίων, ὁ Πιερῆς τῆς Βόσσινας, δὲν εὑρῆκεν ἕνα πρῶτ' ἐξ ἑσῶν τοῦ καὶ τὸν βοῦν του, ψοφησμένους τυμπανιαίους, μέσα εἰς τὸν σταβλὸν τους, χωρὶς κανεὶς νὰ ξεύρῃ πῶς;

Ὁ Τσαηλῆς ἤξευρε δηλητήρια, βότανά μυστηριώδη, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξεδικεῖτο ἐκείνους ποῦ τὸν ἐπέιραζαν, ὅταν δὲν ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ μαχαῖρι καὶ τὸν πέλεκυν.

Μίαν φορὰν ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ ἕνα κτήμα του, δαπάναις τοῦ γειτονικοῦ Κυβερνητικοῦ δάσους. Ὁ δασοφύλαξ, ξένος καὶ νεοφερμένος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔκαμε παρατηρήσεις εἰς τὸν Τσαηλῆν καὶ ἐξεκίνησε νὰ πάγῃ νὰ τὸν καταγγείλῃ. Δυστυχῶς εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ διερχομένης ἀνωθεν ἀποτόμου κρημοῦ, τὸ ζῶον τοῦ δασοφύλακος ἐξιππάσθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσεν εἰς τὸ βράθρον ὅπου μετὰ τρεῖς ἡμέρας οἱ χωρικοὶ εὔρον τὸ πτώμα του. Ὁ Τσαηλῆς ἦτο τυχερός.

Ἐννοεῖται ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα, δεκάκις εἶχε συρθῆ εἰς τὰ δικαστήρια καὶ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμα καὶ μικροφυλακίσεις, πότε διὰ λαθροκυνήγιον, πότε διὰ μαχαίροφορίαν καὶ συχνάκις διὰ ξυλοκοπήματα ἐναντίον ἡσυχῶν καὶ ἀνάκων συγχωρίων του.

Μεθ' ἐκάστην φυλάκισιν, ἐξήρχετο χειρότερος.

Εἶχε πάρει τὸν ἀέρα τοῦ κόσμου πλέον, ἦτο «τερέπεης» ὅπως ἐκείνοι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ ὅλοι ὑπέκλυτον εἰς τὰς θελήσεις του. Ὅταν ἐγένετο καμμία ἐκλογή εἰς τὸ χωρίον, ἡ γνώμη τοῦ Τσαηλῆ ἔπρεπε νὰ κατισχύσῃ ἄλλως ἐπηκολούθουν ξυλοκοπήματα, ἀνατροπαὶ καλπῶν

καὶ ἀκύρωσις τῆς ψηφοφορίας. Ὅσακις ζαπτιὲς τις ἀπεστέλλετο εἰς τὸ χωρίον τῶν ὡς φρουρὰ, ὁ Τσαηλῆς ἐφρόντιζε νὰ τὸν κάμῃ φίλον του καὶ τὸ κατώρθωνε, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον του. Καὶ ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπόπτης διήρχετο τοῦ χωρίου, ὑπεβάλλετο εἰς ἐξοδα. Ἐσφαζε τὸ παχύτερον πρόβατον—ἀπὸ τὰ ἰδικά του, κατ' ἐξαιρέσιν—καὶ ἔκαμε τραπέζιν τρικουβερτον εἰς τὸν ἀστυνομικόν.

Ἐκτὸς τούτων, πολλάκις ἐβοήθει τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὰς ἐρεῦνας τῆς, ὁσακις ἐπρόκειτο περὶ μικροῦποθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο ἀναμειγμένους αὐτὸς ἢ ἡ παρέα του, καὶ τοιοῦτοτρόπως εἶχε παντοῦ φίλους. Εἶχεν ὅμως καὶ τὰ καλὰ του ὁ Τσαηλῆς καὶ τοῦτο ἦτο ὅτι ἀπαιτοῦσεν ἀπὸ ὅλους τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς γυναῖκας. Πολλάκις ἔκαμε καυγάδες καὶ ἐξυλοκόπησε ἀπαιδάρια τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν νὰ πειράξουν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀπροστάτευτην χήραν ἢ ὄρφανὴν κοπέλλαν τοῦ χωριοῦ των. Τελευταίως ἀκόμη, ἐτσάκισεν εἰς τὸ ζῦλο τὸν Γιαννῆν τοῦ Βασιλῆ καὶ ἕναν ἄλλον τῆς παρέας του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τολμήσει νὰ πειράξουν μὲ αἰσχρολογίας τὴν Ρεβεκκοῦν τῆς Μαντισσας, τῆς χήρας τῆς φτωχῆς καὶ δυστυχισμένης. Καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ μόνοι. Οἱ ξυλοκοπούμενοι ἔπνεον μένεα κατ' αὐτοῦ, τὸν κατήγγελλον εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του. Τί, τρελλὸς ἦταν καθέννας, νὰ βάλῃ τὸν Τσαηλῆν εἰς τὸ κεφάλι του; Ἐτσι ὁ Τσαηλῆς ἐτρομοκρατοῦσε τὸ χωρίον του καὶ τὰ περίξ, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του νὰ σκεφθῇ ποτε νὰ ἀποσείσῃ τὸν ζυγὸν του.

Ὁ Γιαννῆς τοῦ Βασιλῆ, μόλις δεκαεξαετῆς χωρικόπαις, ἦτο τύπος μάγκας. Εἶχεν ὅλην τὴν πρόωρον ἀνάπτυξιν παιδιοῦ διεφθαρμένου καὶ τὴν πονηρίαν χωρικοῦ κακομαθημένου. Μετρίου ἀναστήματος, μὲ ἀνοικτὰ καστανὰ μαλιὰ κατεβαίνοντα ἐπὶ τοῦ μετώπου του εἰς σγουρὲς ἀφίλειες, εἶχεν ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ διαπεραστικούς, ἀληθεῖς ὀφθαλμοὺς ἀλώπεκος, καὶ ἦτο γνωστός εἰς τὸ χωρίον, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ἐφοῖτα εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς ψεύστης καὶ μηχανογράφος πρώτης δυνάμεως. Ἀναιδής, ποταπός, ψεύστης καὶ μοχθηρὸς καθὼς ἦτο, δὲν εἶχε φίλους μέσα εἰς τὸ χωρίον ἐκτὸς τοῦ Ροδῆ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Προκόπη, ἐνὸς ἡλιθίου ὁποῖος ὅταν δὲν ἐκοιμᾶτο βόσκων ὅλην τὴν ἡμέραν ὀλίγας αἰγας, ἠσχολῆτο εἰς τὸ νὰ κλέπτῃ ὅ,τι φαγώσιμον ἀπὸ τοὺς κήπους.

Κάποτε ὁ Τσαηλῆς ἔδειρε τὸν ἡλιθίον αὐτὸν βοσκόν, ὡς καὶ τὸν φίλον του, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφότεροι ἔτρεφον μῖσος φοβερὸν ἐναντίον του, ἐσχεδιάσαν δὲ καὶ ἐξετέλεσαν μίαν σκευωρίαν, διὰ τῆς ὁποίας τὸν Τσαηλῆν, τὸν πρῶτον παλληκάρη τοῦ χωριοῦ καὶ τῶν περιχώρων, τὸν τρομοκράτην καὶ ἀσύλληπτον Τσαηλῆν, τὸν ἔστειλαν γιὰ καλὰ μέσα.

Μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου, ἐνῶ πλήρης ἡσυχία ἐβασίλευε μέσα εἰς τὸ χωρίον, ἐμφανίζεται ὁ Γιαννῆς τοῦ Βασιλῆ καὶ θιδρῶς καὶ κατακουρασμένος, μὲ ἕνα μικρὸν ἐρίφιον σφαγμένον, εἰς χεῖρας. Ἐζήτησε τὸν Μουκτάρην τοῦ χωριοῦ καὶ παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ ἐρίφιον, κατήγγειλεν ὅτι τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Τσαηλῆ, τὸν ὁποῖον συνήντησεν εἰς τὸν

δρόμον, ἐπειδὴ τὸ ἀνεγνώρισεν ὡς ἀνήκον εἰς τὸ κοπάδι τοῦ Ροδῆ. Καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ κατάθεσις αὕτη, ἐνεφανίσθη ὁ Ροδῆς μὲ ἓνα ζαπτιὲν, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ γειτονικὸν χωρίον, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ πρῶτὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης· ἡμέρας ὁ Τσαηλῆς, συναντήσας αὐτὸν ἐξῶθι τοῦ χωρίου, τὸν διέταξε νὰ σιωπήσῃ, ἐπισηύων τὸ μαχαίρι του, μεθ' ὃ ἔσφαξε τὸ παχύτερον ἐρίφιόν του καὶ παραλαβὼν αὐτὸ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Μουκτάρης καὶ ὁ ζαπτιὲς συνεννοήθησαν. Ἡ καταγγελία ἦτο σοβαρὰ. Ἄλλ' αἱ ἀνακρίσεις δὲν ἄφιναν ἀμφιβολίαν διότι οὐδεμία ἀντίφασις, οὐδεὶς δισταγμὸς ἐφαίνετο εἰς αὐτάς. Ἦτο ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι ὁ Τσαηλῆς τὰ ἔκαμνεν αὐτὰ τὰ κατορθώματα, καίτοι δὲν τὸν κατήγγελλον συνήθως. Τὸ μόνον μυστηριώδες εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀπέμενε τὸ πῶς κατώρθωσεν ὁ Γιαννῆς, ποῦ οὔτε γιὰ ἓνα μπάτσον τοῦ Τσαηλῆ δὲν ἦταν, νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ἐρίφιον.

Ὁ Τσαηλῆς ἀνεζητήθη καὶ εὐρέθη εἰς τὸ χωράφιον του. Εἰς τὴν ἀνάκρισιν, καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, περιῆλθεν εἰς ἀντιφάσεις. Ὁ ζαπτιὲς αὐτὸς τοῦ ἦτο ἄγνωστος, καὶ μολονότι ὁ Μουκτάρης προσεπάθησε νὰ συμβιδάσῃ τὰ πράγματα, ἐπέμενε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀνακριθῇ λεπτομερῶς.

Ὁ Τσαηλῆς ἐθύμωσεν, ὕβρισε τὸν ζαπτιὲν, ὕστερον ἠσύχασε καὶ ἔκαμε δευτέραν κατάθεσιν ἀντιφατικὴν πρὸς τὴν πρώτην. Ὁ Γιαννῆς καὶ ὁ Ροδῆς, παρὰ τὰς πιέσεις καὶ τὰς μεσολαβήσεις φίλων τοῦ Τσαηλῆ καὶ αὐτοῦ τοῦ Μουκτάρου, ἦσαν ἀνένδοτοι καὶ ἐπανελάμβανον τὰς καταθέσεις των, μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὁμοιομορφίαν ἢ ὁποῖα ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας προτῆτερα εἶχον μελετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ Τσαηλῆς ὠδηγήθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ταχέως θὰ ἐγλύτωνα καὶ θὰ ἐπανήρχετο νὰ διδάξῃ με ὀλίγου μπάτσους εἰς αὐτὰ τὰ δύο παληόπαιδα, τὸ τί ἤξιζεν αὐτὸς.

Εἰς τὴν πόλιν, ἄλλη πάλιν ἀπογοήτευσις ἀνέμενε τὸν Τσαηλῆν. Ὁ ἀστυνόμος, παλαιὸς του φίλος εἰς τὸν ὁποῖον πολλάκις εἶχε προσφέρει ἐκδουλεύσεις, ἀπουσίαζε καὶ εἰς τὴν θέσιν του ἦτο ἓνας ἄλλος. Αὐτὸς παρετήρησε τὰς ἀντιφάσεις εἰς τὰς καταθέσεις τοῦ Τσαηλῆ, εἶδε τὴν ὁμοιομορφίαν τῶν καταθέσεων τῆς κατηγορίας καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐκεῖ ὁ Τσαηλῆς διέπραξεν ἄλλο λάθος. Πεισθεὶς εἰς τὴν παρακίνησιν τοῦ δικηγόρου του, παρεδέχθη τὴν κατηγορίαν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ κατεδικάζετο εἰς κανὲν πρόστιμον, μικρὰν φυλάκισιν καὶ ἀποζημίωσιν τοῦ βοσκοῦ.

Ἄλλ' ὁ δικαστὴς ἐζήτησε καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ὁ Τσαηλῆς ἤρχετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ χαρακτηρίσας αὐτὸν ὡς συστηματικὸν κακοποιὸν καὶ τὴν πράξιν του ὡς ληστεϊάν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Κακούργιοδικεῖον, χωρὶς νὰ δεχθῆ οὐδὲ ἐγγύησιν.

Ὁ Τσαηλῆς, ἐκτελῶν τὴν προφυλάκισιν του, ἔβραζε καὶ ἀπομονὴν δὲν εἶχεν. Ἄκους ἐκεῖ! Γιὰ δύο παληόπαιδα ἐξήντα παραδιῶν, νὰ θρῆ τὸν μελεῶν του, αὐτὸς ποῦ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα, χωρὶς νὰ πιαστῆ ποτὲ σοβαρά!»

Μῶλα ταῦτα ἔλαβε τὰ μέτρα του διὰ τὴν ὑπεράσπι-

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΒΤΗΛΗ

Ἡ ΚΟΜΜΕΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μὴ μῆρα ὀσὴν Ἀγὰ Σοφὰ, σὰν ψάλλαν οἱ ψαλιάδες
Κι' ὁ Βασιλῆας μας ἤκουε σκυφτὸς τὴν Λειτουργιά
Κι' ἔμαρτεροῦσε τ' Ἄγια νὰ βγάλουν οἱ παπάδες
Τὴν Λειτουργιά των ἔκουε τέτοια φωνὴ βαρυγιά :

«Πάψετε τὸ χερουβικὸ, πρὶν Τοῦρκοι σὰς τὸ πάψουν
Καὶ κάμειε τὴν Ἐκκλησιὰ τὰ μαῦρα νὰ ντυθῆ
Καὶ ταῖς καμπάνες παίξειε λυπητερά, νὰ κλάψουν
Γιὰτ' εἶναι θέλημα Θεοῦ κι' ἡ Πόλι νὰ χαθῆ!»

Ἄχ! Ἰησοῦ, τὴν Λειτουργιά κομμένη σὰν ἀφήσαν
Θυμήσου πῶς ἐδάκρυσε γι' αὐτὸ κι' ἡ Παναγιά
Καὶ πλύνε με τὸ δάκρυ Τῆς τὸ Γένος τ' ἀμαρτήσαν
Γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν παλῆαν ἐκείνην Λειτουργιά!

ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΕΡΔΙΟΣ

Ἐκ τῶν «Ἑλληνικῶν Προσευχῶν».

σίν του. Πρῶτα—πρῶτα ἄλλαξε δικηγόρον καὶ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσιν εἰς κάποιον ἄλλον, ποῦ εἶχε φήμην ποινικολόγου. Ὑστερα ἐφρόντισε διὰ μαρτυρίες, δηλαδὴ διὰ ψευδομαρτυρίες, πρᾶγμα εὐκόλον εἰς μερικὰ χωρία. Ἐδημιούργησε μίαν ἱστορίαν, ὅτι τὸ ἐρίφιον τὸ εὔρε περιπλανώμενον καὶ ἄρρωστον μέσα εἰς ἓνα λόγκον καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔσφαξε πρὶν ψοφήσῃ ἄδικα. Ἦτο ἄργα πλέον νὰ ἐπικαλεσθῆ ἓνα ἄλλοθι, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ μαρτυρηθῆ, διότι εἰς τὴν πρεδικασίαν παρεδέχθη ὅτι ἔσφαξε τὸ ζῶον. Δύο βοσκοὶ κουμπάροι του ἦλθαν προθύμως καὶ ἐμαρτύρησαν εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον ὅτι εἶδον καὶ αὐτοὶ τὸ ἐρίφιον πλανώμενον ἀτκόπως εἰς τὸν λόγκον καὶ τὸν Τσαηλῆν ποῦ διητυθῆντο πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Οἱ δυστυχεῖς δικασταὶ ἴδρωσαν διὰ νὰ καταλάβουν τίποτε μέσα εἰς τὸν ὄμμαθὸν ἐκείνον τῆς ψευδολογίας κατηγορῶν καὶ κατηγορουμένων. Ἄλλ' αἱ μαρτυρίαι τοῦ Γιαννῆ καὶ τοῦ Ροδῆ παρουσιάζαν μίαν συμφωνίαν καὶ ἀλληλουχίαν γεγονότων τόσον ἀληθοφανῆ καὶ τὸ παρελθὸν τοῦ Τσαηλῆ ὠμιλοῦσε τόσον πολὺ κακὰ ἐναντίον του, ὥστε ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη καταδικαστικὴ.

Ἐπτὰ ἐτῶν φυλάκισις.

Ὁ Τσαηλῆς, τὸ πρῶτον παλληκάρι τῆς ἐπαρχίας του, ἐλιποθύμησεν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἐνῶ ὁ Γιαννῆς καὶ ὁ Ροδῆς ἔσφιγγαν μυστικὰ ὁ ἓνας τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου ψιθυρίζοντες : «Ἐ! τὸρὰ τὸ χωρὸν ἐν' δικόν μας πειόν»

Ὁ Τσαηλῆς ἐκτίει ἀκόμη τὴν ποιήν του, διὰ τὸ μόνον ἔγκλημα ποῦ δὲν διέπραξε. . . .

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ἡ θεά τῆς γῆνης φύσεως παρέχει ἀναντιρρήτως μυρία θέλητρα εἰς τὴν πεφωτισμένην διάνοιαν, ἀνακαλύπτουσαν ἐν τῷ ὄργανισμῷ τῶν ὄντων τὴν ἀδιάλειπτον κίνησιν τῶν ἀτόμων, ἐξ ὧν ταῦτα συνίστανται καὶ τὴν διηλεκτῆ μεταβολὴν τὴν ἐν ἐκάστῳ γινομένην.

Εἶνε ὄντως ἄξιοι θαυμασμοῦ αἱ τῆς ζωῆς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῆς γῆνης φύσεως οἷον ἡ ἡλιακὴ θερμότης, ἡ διατηροῦσα ὑγρὸν τὸ ὕδωρ τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ποταμῶν, ἡ ἀναβιβάζουσα τοὺς χυμοὺς μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἡ συντελοῦσα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ πλανήτου ὀργανικῶν σωμάτων, τὸ φῶς, τὸ διαχέον τὴν χλόην εἰς τοὺς λειμῶνας, τὸ τρέφον τὰ φυτὰ διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, τὸ πλημμυροῦν τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν ποικίλων αὐτοῦ ἀποχρώσεων, ὁ ἤχος, ὁ ψιθυρίζων εἰς τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, ὁ ἄδων εἰς τὰ πέρατα τῶν δασῶν, ὁ θορυβῶν εἰς τὰς ὄχθας τῶν θαλασσῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἄρμονία τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ἡ συνενοῦσα ἅπαν τῆς ζωῆς τὸ σύστημα διὰ τῆς ἀδελφότητος τῶν αὐτῶν νόμων.

Ὅσον ὁμως ζωηρὸς εἶνε ὁ θαυμασμὸς ἡμῶν ὁ γεννώμενος ἐκ τῆς μαρμαρυγῆς τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆνης φύσεως, τοσοῦτος καὶ ἔτι μείζων, ἀποβαίνει ὁ θαυμασμὸς ἐκ τῶν ἀπείρων ἐκείνων κόσμων, εἴτινες ἀκτινοβολοῦσιν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν κατὰ τὰς σιωπηλὰς νύκτας.

Οἱ ἀπομεμακρυσμένοι οὗτοι κόσμοι, οἱ αἰωρούμενοι, ὡς ἡ ἡμετέρα Γῆ, ἐν τῷ διαστήματι, εἶνε ἔδραι κινήσεως καὶ ζωῆς. Τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς παγκοσμίου ζωῆς εἶνε εὐγλωττον μαρτύριον τῆς Διανοίας, τῆς Σοφίας καὶ Δυνάμεως, τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης ἀνάρχου Ἀρχῆς, ἣτις ἠθέλησεν ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς ἔτι τῆς δημιουργίας, νὰ ἰδῇ ἀντανακλωμένην τὴν λάμψιν τῆς ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τῆς δημιουργηθείσης φύσεως

Ἄν λησμονήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν μικροσκοπικὸν ἡμῶν πλανήτην καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ὑψωθῆ πρὸς τὸ ἄπειρον διάστημα, θὰ ἴδωμεν κόσμους ἐπὶ κόσμοις, συστήματα ἐπὶ συστήμασιν ἐν ἀτελευτήτῳ διαδοχῇ.

Οἱ κόσμοι οὗτοι φέρονται εἰς τὸ ἀχανὲς μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διατρέχοντες ἑκατοντάδας χιλιάδων λευγῶν καθ' ἡμέραν ἐν ἀδιαλείπτῳ καὶ ἀενάφῳ κινήσει.

Ἄν ἠδυνάμεθα νὰ ἀπαλλαγῶμεν πρὸς στιγμὴν τοῦ κράτους τῶν φαινομένων, ὑφ' ὧν νομίζομεν ἑαυτοὺς

ἀκινήτους ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κόσμου, ἂν ἠδυνάμεθα ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ νὰ περιλάβωμεν τὸ σύνολον τῶν κινήσεων, δι' ὧν ἐμψυχοῦνται ἅπασαι αἱ οὐράνιοι σφαῖραι, ἠθέλομεν καταληφθῆ ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκστάσεως. Εἰς τοὺς τεθαμβημένους ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, ἀπειρομεγέθεις σφαῖραι περιδινόμεναι: ἐν τάχει περὶ ἑαυτὰς θὰ ἐφαίνοντο ἐξακοντιζόμεναι ὀρητικώτατα εἰς τὰς ἀχανεῖς τοῦ διαστήματος ἐρήμους, ὡς γιγάντιοι μύδροι, οὓς ἄπειρος δύναμις ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸ κενόν. Ἐκπλητόμεθα ἐπὶ τῇ ταχυκινήτῳ ἀμαξοστοιχείᾳ, ἣτις κυλιέται ἐπὶ τῶν σιδηρῶν βάρδων, ἐκμηδενίζουσα τὸ διάστημα καὶ φαίνεται οὕτως εἰπεῖν φερομένη ὑπὸ ἐναερίων πυριπλεγῶν δρακόντων· ἀλλ' αἱ οὐράνιοι σφαῖραι, ὀγκωδέστεραι τῆς Γῆς, κινοῦνται: μετὰ ταχύτητος ὑπερβαίνουσης τὴν τῆς ἀτμομηχανῆς, ὅσον αὕτη τὴν πορείαν τῆς χελώνης.

Πάντες οἱ κόσμοι οὗτοι θὰ μᾶς ἐφαίνοντο ὡς πλοῖα ὑπὸ πυξίδος κυβερνώμενα καὶ πλέοντα ἐν ἀσφαλείᾳ διὰ μέσου τοῦ Οὐρανίου Ὀκεανοῦ.

Ἄστρες, ἡλιοι, πλανῆται, πυριπλεγεῖς κομήται παράδοξα συστήματα, μυστηριώδη ἄστρα, ἅπαντα θὰ ἀνεκέρυττον τὸ πάγκαλον μεγαλεῖον τῆς δημιουργίας.

Ἐνώπιον τῶν δυσπεριγράπτων κινήσεων, αἴτινες φέρουσιν εἰς ἀχανεῖς ἐρήμους τὰ ἀναρίθμητα δισεκατομμύρια τῶν Ἡλίων, ἐνώπιον τῆς ἀπειρίας τῶν ἀστέρων, ἐνώπιον τῶν ἀμετρήτων τροχιῶν, ἅς ἀκολουθοῦσιν οὕτως εὐπειθῶς ὡς ὁ δείκτης ὥρολογίου, ἐνώπιον τῆς ὑπακοῆς τῶν Οὐρανίων σωμάτων εἰς νόμους σοφούς καὶ αἰωνίους, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τάξις καὶ ἄρμονία βασιλεύει εἰς τὸ Σύμπαν. Τί δὲ εἶνε ἡ τάξις αὕτη καὶ ἄρμονία; Τί ἄλλο ἢ ἐκδήλωσις διανοίας δημιουργοῦ, ἀπείρου, αἰωνίου, ἣτις κυβερνᾷ τὸ σύμπαν; Τί ἄλλο ἢ ὠχρὰ ἀκτινοβολία τοῦ αἰωνίου κάλλους, ἄγνωστός τις λαμπρότης, ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἐφαρμένοι ὑπὸ τῶν ψευδῶν λάμψεων τῆς Γῆς, μόλις δύνανται νὰ διδῶσι κατὰ τὰς ἀγίας καὶ εὐλογημένας ὥρας, καθ' ἃς τὸ Θεῖον ὄν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν παρουσίαν του;

Ἐν Λάρνακι τῇ 22 Ἀπριλίου 1911.

Δ. Ν. Ἀναστασόπουλος

Καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν

ΑΙ ΑΚΡΙΔΕΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν παραπόνων τοῦ κόσμου διὰ τὸ ἀκαταδίωκτον τῶν ἀκρίδων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο παρατηροῦμεν ὅτι κατὰ τὰς ἀκριβεστάτας παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ἐν ζευγος ἀκρίδος παράγει κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὄρον τριάκοντα δύο (32) ἀπογόνους. Ἐὰν ὑποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι μόνον αἱ ἡμίσεις τῶν ἀπογόνων τούτων ζῶσι καθ' ἕκαστον ἔτος θὰ ἔχωμεν τὸν ἐξῆς ὑπολογισμὸν

Ἄρχικὸν ζευγος ἀκρίδων	2
Ἀὸν ἔτος	16
Βὸν ἔτος	128
Γὸν ἔτος	1024
Δὸν »	8192
Εὸν »	69538
ΣΤὸν »	524288

Ὅστε ἐὰν ἐπὶ πέντε ἔτη μόνον ἀκολουθηθῇ τὸ σύστημα τοῦ νὰ ἀφεθῶσιν ἀκαταδίωκτοι αἱ ἀκρίδες ἐν τῇ νήσῳ μας, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν θὰ γείνη διακοσίας ἐξήκοντα δύο χιλιάδας φορὰς μεγαλῆτερος ἀπὸ σήμερον καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐφέτος ἔκαμαν τὴν ἐλαχίστην καταστροφὴν χιλίων λιρῶν, μετὰ πέντε ἔτη θὰ εἰμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν καταστροφὴν 262000000 λιρῶν, ἢ σχεδὸν διακοσίας πεντήκοντα φορὰς τὴν ὄλην ἔτησίαν παραγωγὴν τῆς νήσου μας! Δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅμως ὅτι βεβαίως δὲν εἶνε μόνον χιλίων λιρῶν ἡ καταστροφὴ τῆς ὁποίας ἐπιφέρουν σήμερον αἱ ἀκρίδες ἀλλ' ἴσως τὸ ἑκατονταπλάσιον.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν σταυρώνει τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ τούτου καὶ ἂν ἄλλοτε προσεπάθει μὲ ἀφορισμοὺς καὶ λειτανίας καὶ προσευχὰς νὰ ἐξολοθρεύσῃ αὐτὸν, σήμερον ὅμως μεταχειρίζεται μέσα ὑλικώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Ἐφευρέθησαν λοιπὸν διάφοροι τρόποι καταπολεμήσεως τοῦ ἐντόμου καὶ ἐκ τούτων ἀναφερόμεν τινάς.

Πρῶτος πρακτικὸς τρόπος καταπολεμήσεως τῶν ἀκρίδων εἶνε τὸ ἀκαταδίωκτον τῶν ἀγρίων πτηνῶν τὰ ὁποῖα τρέφονται μὲ αὐτὰς καὶ καταστρέφουν ἐξ αὐτῶν ἑκατομμύρια. Τοιαῦτα πτηνὰ εἶνε οἱ λελέκηδες, οἱ κίτσιδες οἱ κουκουκιάοι, τὰ θουπιὰ, οἱ σκορδαλλοί, οἱ κοράζινοι, τὰ ψαρόνια, οἱ στροῦθοι καὶ ἄλλα πολλὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προστατεύη καὶ νὰ ἀγαπᾷ ὁ γεωργὸς δι' ἰδικὴν του ὠφέλειαν.

Εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἀττικὴν ὀδηγοῦν πρὸς βοσκὴν εἰς τοὺς ἀγροὺς κοπάδια γάλων, οἱ ὁποῖοι τρώγουν λαιμάργως τὰς ἀκρίδας.

Δεύτερος τρόπος εἶνε ἡ συλλογὴ καὶ καταστροφὴ τῶν ὠν τῆς ἀκρίδος ἐκ τῆς γῆς.

Τρίτος τρόπος, ὁ Κυπριακὸς λεγόμενος, εἶνε ὁ περιουρισμὸς τῶν ἀκρίδων διὰ φρακτῶν ἐκ πανίου καὶ ἡ συλλογὴ αὐτῶν.

Τέταρτος εἶνε ἡ ἐξαγορὰ καὶ ταφὴ τῶν ἀκρίδων, συλλεγομένων δι' εἰδικῶν πανίνων σάκκων.

Πέμπτος εἶνε τὸ ράντισμα τῶν ἀγρῶν δι' ἀκαθάρτου πετρελαίου, διαλύματος σάπωνος ἢ ἄλλων ἀντισηπτικῶν καὶ ἐντομοκτόνων φορμάκων.

Ἐκτος εἶνε ἡ δηλητηρίασις τῶν ἀκρίδων διὰ ζυτῶν ψεκαζομένων μὲ δηλητηριώδη διαλύματα τοῦ ἀρσενικοῦ. Πρὸς τοῦτο παρασκευάζεται τὸ ἐξῆς διάλυμα

Ἀρσενικῶδες ὄξύ (κ. ψακί)	1	ὄκα
Κουστική σόδα	200	δράμια
Σάκχαρον	3	ὄκάδες
Ὑδωρ	150	ὄκάδες

Τὸ ὁποῖον θερμαίνεται εἰς μέγαν χάλκινον λέβητα (χαρτσίν) καὶ ἀνακατεύεται καλῶς.

Τὸ μίγμα τοῦτο ραντίζεται διὰ ψεκαστῆρων μὲ λεπτοτάτας ὁπὰς ἐπὶ τῶν χόρτων, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκκολάψεως τῶν ἀκρίδων καὶ αὐταὶ τρώγουσαι δηλητηριάζονται ἀσφαλῶς. Ἄν τύχη νὰ μὴ πέσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ραγδαία βροχὴ ἢ ὁποία νὰ ἀποπλύνῃ τὰ χόρτα, ἡ καταστροφὴ τῶν ἀκρίδων γίνεται σχεδὸν τελεία.

Εἰς περιορισμένας ἐκτάσεις, ὡς εἰς κήπους, καλοκαιρινὰ κτλ. χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ διὰ δηλητηριωδῶν δολωμάτων τρόπος, μὲ κάλλιστα ἀποτελέσματα. Διάφορα δηλαδὴ χλωρὰ χόρτα, φύλλα μαρουλιῶν, κραμβῶν, κουκκίων, ἐμβαπτίζονται εἰς διάλυσιν τινα ὡς ἡ ἀνωτέρω, τοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ διασπείρονται εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ χωράφια. Αἱ ἀκρίδες ἐπιπίπτουσι λαιμάργως ἐπ' αὐτῶν ἕνεκα τοῦ σακχάρου, τὸ ὁποῖον ὑπεραγαπῶσι, καὶ ταχέως δηλητηριάζονται.

Εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶν γίνεται χρῆσις τοῦ ἐξῆς μίγματος. Εἰς 50 ὄκάδας νωπῆς κόπρου τῶν ἵππων διαχύνονται 200 δράμια πρασίνου τῶν Παρισίων (ὀξεικοῦ καὶ ἀρσενικώδους χαλκοῦ) καὶ 200 δράμια κοινοῦ ἁλατος. Τὸ μίγμα ἀναμιγνύεται καλῶς, βρέχεται ἐν ἀνάγκῃ ὀλίγον, καὶ σκορπίζεται εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἔστω καὶ μετὰ τὸ πτέρωμα τῶν ἀκρίδων, αἱ ὁποῖαι τὸ τρώγουν ἀπλήστως καὶ φονεύονται.

Δὲν εἶνε ἴσως περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ παρασκευὴ καὶ χρῆσις τῶν δηλητηριωδῶν τούτων μιγμάτων χρειάζεται προσοχὴν καὶ ὅτι οἱ βοσκοὶ πρέπει νὰ φυλάττωσι τὰ ποιμνία των ἀπὸ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα

εφαρμόζεται ή διά του τρόπου τούτου εξολόθρευσις τῶν ἀκρίδων.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, ὅπου διενεργεῖται συστηματικῶς ἡ καταδίωξις τῶν ἀκρίδων διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ, τὰ διαλύματα ταῦτα παρέχονται εἰς τοὺς κατοίκους ἔτοιμα εἰς πυκνὴν κατάστασιν ἐντὸς τενεκέδων οὕτως ὥστε ἀρκεῖ ἡ προσθήκη νεροῦ διὰ νὰ εἶνε ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν τὸ φάρμακον.

Τὰ πτηνὰ τὰ ὅποια τρώγουν δηλητηριασμένας ἀκρίδας, εὐτυχῶς δὲν δηλητηριάζονται, διότι ἂν ἄλλως συνέβαινε, ἡ ζημία θὰ ἦτο διὰ τὴν γεωργίαν ἴση μὲ τὴν ὠφέλειαν ἐκ τῆς δηλητηρίασεως τῶν ἀκρίδων.

Ἐπιστημονικώτερος τέλος τρόπος καταδίωξεως τῶν ἀκρίδων εἶνε ὁ διὰ μεταδόσεως εἰς αὐτὰς μολυσματικῶν νόσων καταστρεπτικῶν εἰς αὐτάς. Δυστυχῶς μέχρι σήμερον τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης καταδίωξεως δὲν εἶνε ἀσφαλῶς ἰκανοποιητικὰ, διότι ἄλλοτε ἐπιτυχάνει ἡ μετάδοσις τῶν νόσων καὶ ἄλλοτε οὐχί.

Μελετῶντες πάντα τὰ συστήματα ταῦτα τῆς καταδίωξεως τῆς ἀκρίδος, εὐρίσκομεν προσφορύτερον παρ' ἡμῖν τὴν ἔγκαιρον ἐξαγορὰν τῶν ὠν καὶ τῶν ἑπτέρων ἐντόμων πρὸς καταστροφήν. Λέγομεν «τὴν ἔγκαιρον» διότι κατὰ στατιστικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ μία δεκά ἀκρίδων τὴν 31 Μαρτίου (ε. ν.) περιλαμβάνει 96, 600 ἔντομα, τὴν 5ην Μαΐου ἡ δεκά περιλαμβάνει μόνον 6, 600 δηλαδὴ ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸ ἐν δέκατον πέμπτον. Συμφέρι λοιπὸν πολὺ περισσότερον νὰ ἀγοράζωνται τὴν 31 Μαρτίου ὡς ἀκρίδων πρὸς 200 γρόσια τὴν δεκάν παρὰ τὴν 5 Μαΐου ἀκρίδες πρὸς 15 γρόσια.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

Στερέωσις φυτευομένων δενδρυλλίων

Οἱ πάσσαλοι πρέπει νὰ στερεωθῶσι πρὸ τῆς φυτεύσεως τῶν δένδρων, ἐντὸς τῆς στερεᾶς γῆς τοῦ πυθμένος τῶν ἀνοιχθέντων ἤδη πρὸς φύτευσιν λάκκων. Οὕτω ἡ στερέωσις τῶν πασσάλων εἶναι καλητέρα καὶ ἡ κατὰ γραμμὰς τοποθέτησις αὐτῶν καὶ τῶν μετὰ ταῦτα φυτευομένων παρ' αὐτοὺς δενδρυλλίων εὐκολος. Ἡ πρὸ τῆς φυτεύσεως τῶν δενδρυλλίων στερέωσις τῶν πασσάλων ἔχει καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἀποφεύγεται ἡ καταστροφή ριζῶν τινων, ἥτις ἀφεύκτως λαμβάνει χώραν, ἐὰν οἱ πάσσαλοι τοποθετηθῶσι μετὰ τὴν φύτευσιν. Τὸ χρησιμοποιούμενον πρὸς πρόσδεσιν τῶν δενδρυλλίων ἐπὶ τῶν πασσάλων νῆμα (σπάγος) πρέπει νὰ περιτυλισσῆται χιαστὴ μετὰ τῶν αὐτῶν οὕτως ὥστε παρεντιθέμενον μετὰ τῶν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προστριβὴν τοῦ νεοῦ δενδρυλλίου ἐπὶ τοῦ πασσάλου, ἐξ ἧς τοῦτο ἀποφλοιούται καὶ σημαντικῶς βλάπεται.

Πῶς διατηροῦνται τὰ ὠὰ νωπὰ ἐπὶ πολὺν χρόνον

Πρὸς διατήρησιν τῶν ὠν πολλὰ μέσα ἐφαρμόζονται. Ἐν ἐκ τῶν πρακτικωτέρων συνίσταται εἰς τὸ νὰ διαφυλάττωμεν τὰ ὠὰ ἐντὸς ἀσβεστοῦχοῦ ὕδατος. Διαλύομεν εἰς βρόχινον ὕδωρ ἀσβεστον κατ' ἀναλογία 1 δεκ. εἰς 25 δεκ. ὕδατος. Ἀφοῦ ἡ ἀσβεστος διαλυθῇ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀσβεστοῦ κατακα-

θίξει. Στραγγίζομεν τότε τὸ ὑγρὸν εἰς ἄλλο δοχεῖον, προσέχοντες μὴ συμπαρασύρωμεν καὶ τὴν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου ἀσβεστον. Προσθέτομεν τότε ὀλίγον ἄλας καὶ ἐμβυθίζομεν τὰ πρὸς διατήρησιν ὡὰ, μετ' ὃ σκεπάζομεν τὸ ἀγγεῖον στεγανῶς ὅπως ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀῆρ (ἀνθρακικὸν δξὺ) μὴ ἐξασθενήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς ἀσβεστοῦ.

Ἄλλοτε πάλιν ἀλείφουσι ταῦτα διὰ βερνικίων ἢ ἄλλων οὐσιῶν ὅπως παρεμποδίσωσι τὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ ὕδατος ἐξάμωσιν καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

Ἄλλοτε τοποθετοῦσιν ἐντὸς τέφρας ἢ ἄμμου λεπτῆς κλπ. ἢ περιτυλίωσουσι διὰ λεπτοῦ φύλλου χάρτου καὶ διατηροῦσιν ἐντὸς ἀχύρον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γνωρίζετε νὰ ποτίζετε τὰ ἄνθη σας ; — ὦ ! τὸ μεγάλο πρᾶγμα ! — θά μου ἀπαντήσετε.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον πρᾶγμα τὸ πότισμα ὅσον ἴσως φαντάζεσθε. Ἐν πρώτοις πρέπει τὸ νερὸ νὰ μὴν ἔχη θερμοκρασίαν ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὰ ἄνθη. Τὸ πολὺ κρύο νερὸ τὸ καλοκαίρι κάμνει καὶ πέφτουν τὰ μπουμπουκάκια. Ἐπειτα δὲν πρέπει ποτε νὰ ῥίπτεται τόσον νερὸ ὥστε νὰ γίνεαι λάσπη τὸ χῶμα· ἀρκεῖ μόνον νὰ διατηρῆται ὑγρασία εἰς αὐτό. Τὸ ἰδεῶδες πότισμα εἶνε, ἀπὸ νὰ χύνετε ἀπὸ ἐπάνω τὸ νερὸ, νὰ πέρνετε τὴν γλάστραν καὶ νὰ τὴν βουτᾶτε δι' ὀλίγην ὥραν εἰς ἕνα κάδον μὲ νερό· μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὑγραίνονται ἐξ ἴσου αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ. Φροντίζετε δὲ πάντοτε νὰ προφυλάσσετε τὰ ἄνθη σας ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος καὶ νὰ τὸ ἔχετε κοντὰ εἰς τὰ παράθυρα, ὅπου εὐρίσκουν ὅτι χρειάζονται, φῶς δηλαδὴ καὶ ἥλιον, διὰ νὰ τρέφονται καὶ νὰ μεγαλώνουν.

Ἡ μεγάλη σωματικὴ ἀντοχὴ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης εἰς τὰ ὄπλα, τὰς ὁποίας ἔδειξαν εἰς τὸν πόλεμόν των οἱ Ἰάπωνες ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων παρατηρητῶν εἰς τὰς τελείας μεθόδους τῶν ἀσκήσεων των.

Ὅχι δὲ μόνον ἀσκοῦνται καὶ γυμνάζονται ὅπως πρέπει, ἀλλὰ καὶ πειθαρχοῦν καὶ ζοῦν λιτότητα καὶ συνειθίζουσι νὰ κάμνουν ὅλας των τὰ ἀσκήσεις εἰς τὸ ὑπαιθρον, διότι ὁ καθαρὸς ἀέρος κάμνει εὐεργετικώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς γυμναστικῆς. Γυμναστικὰ ὄργανα δὲν μεταχειρίζονται καθόλου, ἀλλὰ καταβάλλουν ὅλας τὰς προσπάθειάς των νὰ μὴν ἀφίσουν ἀγύμναστον κανὲν μέλος τοῦ σώματός των.

Μία ἀπὸ τὰς ἀγαπημένας των ἀσκήσεις εἶνε ἡ λογχομαχία. Κάμνουν σωστάς ψευδομάχας μὲ δόρατα ἀπὸ μακρότατα βαμβοῦ. Οἱ μαχηταὶ σκεπάζουσι τὴν κεφαλὴν των μὲ καλύπτρας καὶ προσωπίδας συρματοπλέκτους, καθὼς τῆς ξιφασκίας, καὶ ὁρμῶν ἐναντίον ἀλλήλων μὲ τὰ δόρατα. Ἐκαστος προσπαθεῖ πῶς ν' ἀποσπάσῃ τὸ δόρυ τοῦ ἀντιπάλου ἀπὸ τὰ χέρια του, ἅμα δὲ τὸ κατορθώσῃ, ἐφορμᾷ καὶ τὸν ἀγκαλιάζει, καὶ παλαίουν τότε, ἕως ὅτου πέσῃ κάτω ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται εἰρηνικώτατα καὶ εὐθυμότατα χωρὶς θυμὸν ἢ πάθος, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(ἀπόσπασμα)

Ἐκείνη ἡ γυνή—μήτηρ, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὴν γέννησιν τέκνων δυσάρεστον σύμπτωσιν, τὰς δὲ τέρψεις τοῦ ἔρωτος, τὰς ἀνάσεις τῆς ζωῆς, τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν συναναστροφὴν ὡς σκοπὸν τοῦ βίου, αὕτη θὰ ἀναθρέψῃ καὶ τὰ τέκνα τῆς οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ἀπολαύσεις καὶ νὰ ἀπολαμβάνωσι τούτων ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Αὕτη θὰ τέρψῃ αὐτὰ ἠδέως, θὰ στολιζῇ, τεχνήντως, θὰ διασκεδάζῃ αὐτὰ, θὰ διδάσκῃ αὐτὰ ὄχι ἐκείνο τὸ ὁποῖον θὰ καταστήσῃ αὐτὰ ἀνθρώπου με ἀυταπάρνησιν, ἐτόιμους νὰ ἐντείνωσι τὰς δυνάμεις των μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων ἢ καὶ τὴν ζωὴν των νὰ διακινδυνεύωσι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ προορισμοῦ των, ἀλλὰ ἐκείνο τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰ τῷ ἀληθοῦς κόπου. Μόνον τοιαύτη γυνή, ἀπολέσασα τὴν ἰδέαν τῆς ζωῆς τῆς θὰ συμμερίζεται τὸν ἀπατηλὸν καὶ κίβδηλον ἀνδρικόν κόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός τῆς, ἐλευθερώσας ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐπωφελεῖται μετ' αὐτῆς ξένους κόπους. Μόνον τοιαύτη γυνή θὰ ἐκλέγῃ τοιοῦτον σύζυγον διὰ τὴν θυγατέρα τῆς καὶ θὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους οὐχὶ κατὰ τὴν ἀξίαν των, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς ἐκείνο τὸ ὁποῖον εἶνε συνδεδεμένον μετ' αὐτῶν δηλ. τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὰ χρήματα καὶ τὴν τέχνην τοῦ ἐπωφελεῖσθαι ξένους κόπους.

Ἡ ἀληθὴς ὁμως μήτηρ, γνωρίζουσα τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, θὰ προετοιμάσῃ καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς πρὸς ἐκπλήρωσιν ταύτης. Διὰ τοιαύτας μητέρας τὸ νὰ βλέπωσι τὸ τέκνον των ὑπερτετραμμένον, μαλθακόν, ἐστολισμένον, θὰ εἶνε συμφορὰ, διότι γνωρίζουσιν ὅτι τοῦτο θὰ φέρῃ δυσκολίαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐγγαρχηθεῖσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου των. Τοιαύτη μήτηρ θὰ διδάσκῃ τὸ τέκνον τῆς ὄχι ἐκείνο τὸ ὁποῖον θὰ παράσχῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἢ τὴν θυγατέρα τῆς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐλευθερώσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ κόπου, ἀλλὰ ἐκείνο τὸ ὁποῖον θὰ βοηθήσῃ αὐτοῦ νὰ φέρωσι τὸν κόπον τῆς ζωῆς.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρωτᾷ αὕτη τί πρέπει νὰ διδάσκῃ τὰ τέκνα τῆς, αὕτη γνωρίζει εἰς τί συνίσταται ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπομένως γνωρίζει τί πρέπει νὰ διδάξῃ καὶ πρὸς τί νὰ προετοιμάσῃ τὰ τέκνα τῆς. Τοιαύτη γυνή ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὸν ἀπατηλὸν καὶ κίβδηλον κόπον, ἔχοντα ὡς μόνον σκοπὸν τὴν ἐκμετάλλευσιν ξένων κόπων, ἀλλὰ μετ' ἀποστροφῆς καὶ φρίκης θὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν, χρησιμεύουσαν πρὸς διαφθορὰν καὶ ἀποπλάνησιν τῶν τέκνων τῆς. Τοιαύτη γυνή δὲν θὰ ἐκλέξῃ σύζυγον διὰ τὴν θυγατέρα τῆς ἀναλόγως τῆς λευκότητος τῶν χειρῶν του ἢ τῆς λεπτότητος τῶν τρόπων του, ἀλλ' ἀκριβῶς, γνωρίζουσα τί εἶνε κόπος καὶ τί εἶνε ἀπάτη, πάντοτε καὶ παντοῦ, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου, θὰ σέβηται καὶ θὰ ἐκτιμᾷ τοὺς μετ' αὐταπαρνήσεως ἀφωσιωμένους εἰς τὸν ἀληθῆ κόπον, θὰ περιφρονῇ δὲ τὸν κίβδηλον κόπον, τὸν ἔχοντα ὡς σκοπὸν τὴν ἀποφυγὴν ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς κόπου.

Τοιαύτη μήτηρ θὰ γεννᾷ, ἡ ἰδία θὰ τρέφῃ, πρὸ παντὸς ἄλλου ἡ ἰδία θὰ προετοιμάζῃ τὴν τροφήν τῶν τέκνων τῆς,

θὰ ράπτῃ, θὰ πλύνῃ, θὰ διδάσκῃ τὰ τέκνα τῆς, θὰ κοιμᾷται καὶ θὰ ὁμιλῇ μετ' αὐτῶν, διότι ταῦτα θεωρεῖ προορισμὸν τῆς ζωῆς τῆς. Τοιαύτη μήτηρ δὲν θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῆς διὰ τῶν χρημάτων τοῦ συζύγου τῆς ἢ διὰ διπλωμάτων, ἀλλὰ θὰ ἀναπτύξῃ ἐν αὐτοῖς ἐκείνην τὴν τάσιν πρὸς αὐταπάρνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία ἐν αὐτῇ διακρίνει, θὰ ἀναπτύξῃ ἐν αὐτοῖς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀληθοῦς κόπου, ἔστω καὶ με κίνδυνον ἢ θυσίαν τῆς ζωῆς των, διότι τοιαύτη εἶνε ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζει δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀληθεῖ τούτῳ κόπῳ ἔγκειται ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς. Τοιαύτη μήτηρ δὲν θὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους τί πρέπει νὰ πράττῃ· ἡ ἰδία ὅλα θὰ τὰ γνωρίζῃ καὶ οὐδὲν θὰ φοβῆται.

Ἐὰν εἰς ἄνδρα ἢ εἰς γυναῖκα ἄτεκνον ὑπάρχωσιν ἀμφιβολία, εἰς τί ἀρὰ γε συνίσταται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γυναῖκα—μητέρα τοῦτο εἶνε σαφέστατα καθωρισμένον. Καὶ ἐὰν αὕτη, εὐπαθὴς ἐν ἀπλότῃ τῆς ψυχῆς τῆς, ἐξεπλήρωσε τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἵσταμένη εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον τῆς εὐτυχίας, μέχρι τοῦ ὁποῖου εἶνε δυνατόν νὰ φθάσῃ ἀνθρώπινον ὄν, χρησιμεύει ὡς πολιτικὸς ἀστήρ καθοδηγῶν πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φερόμενους πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Μόνον ἡ μήτηρ δύναται πρὸ τοῦ θανάτου ἡσύχως νὰ εἴπῃ εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος τὴν ἀπέστειλεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ εἰς ἐκείνον τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσῃ διὰ τῆς γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς τέκνων ἀγαπητῶν, μόνον αὕτη δύναται ἡσύχως νὰ εἴπῃ εἰς ἐκείνον τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἐτελείωσε «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα.» Τοῦτο δὲν εἶνε ἡ ὑψίστη τελειότης πρὸς τὴν ὁποίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι φέρονται; Μόνον τοιαῦται γυναῖκες προετοιμάζουσι τὰς νέας γενεὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν ρυθμίζουσι τὴν κοινωνικὴν γνῶμην καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν τούτων ἔγκειται ἡ μόνη σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐπαπειλούντων κακῶν τοῦ αἰῶνος μας.

Ναι, γυναῖκες—μητέρες, εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν ἔγκειται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πλέον ἀκαταληπτότερον ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει, εἰμὴ διὰ νὰ γίνωνται καταληπτοί.

Ἡ γλῶσσα τῶν γυναικῶν χρησιμεύει νὰ κρύπτουν τὰς σκέψεις των καὶ τὸ φόρεμά των νὰ δείχνῃ τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός των.

Ἡ γυναῖκα θέλει ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ποτε δὲν τοῦ κάνει καὶ ποῦ νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

Μεγαλοφωνότερα ἐπιδοκιμάζομεν ἐκείνο διὰ τὸ ὁποῖον κατ' ἰδίαν καταδικάζομεν τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἐὰν ἓνας ἄνθρωπος σᾶς εἴπῃ ὅτι οὐδέποτε διέπραξε σφάλματα εἰς τὴν ζωὴν του, ἔστέ βέβαιος ὅτι οὔτε τίποτε ἄξιον λόγου ἐπραξε.

«Πινακοθήκη»

Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι' όπου σ' αντικρύζω
Μὲ λαχτάρα σταματῶ,
Καὶ περήφανα δακρύζω,
Ταπεινὰ σὲ χαιρετῶ.

Λόξα ἀθάνατη σιολίζει
Κάθε θεία σου πιυχὴ
Καὶ μαζί σου φτερουγίζει
Τῆς πυκνίδος ἡ ψυχὴ.

Ὅταν ξάφνω σὲ χαϊδεύῃ
Τ' ἀγεράκι τ' ἀλαφρό,
Μοιάζεις κῆμα ποῦ σαλεύει
Μὲ χιονόλευκον ἀφρό.

Κι' ὁ Σταυρὸς ποῦ λαμπυρίζει
Στὴν ψηλὴ σου κορυφὴ
Εἶνε ὁ φάρος ποῦ φωτίζει
Μιὰν ἐλπίδα μας κρυφὴ.

Σὲ θωρῶ κ' ἀναθαρρεύω
Καὶ τὰ χέρια μου κινῶ
Σὰν ἀγία σὲ λαιρεύω,
Σὰν μητέρα σ' ἀγαπῶ.

Κι' ἀπ' τὰ στήθη ἀναβαίνει
Μιὰ χαρούμενη φωνή :
Νῶσαι πάντα δοξασμένη,
Ὡ σημαία γαλανή.

Ἰωάννης Πολέμης.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ ΠΗΓΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

(Συνέχεια)

Ἦδη ἀφ' οὗτου ἔκαμνον τὴν ἐργασίαν πρὸς ἀπομόνωσιν τῶν δύο νέων σωμάτων, περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω, δ κ. καὶ ἡ κ. Κιουρὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι ταῦτα κατεῖχον τὰς ραδιενεργούς ιδιότητες τοῦ Οὐρανοῦ ἀλλ' εἰς βαθμὸν ἀπειρώς μεγαλῆτερον. Ἀμέσως ὅμως ἀνεκάλυψαν καὶ δύο νέας ιδιότητες τῶν σωμάτων τούτων, ἀρκετὰ παραδόξους.

Ἐν πρώτοις τὸ ράδιον ἐκπέμπει ἀδιακόπως θερμότητα καὶ ἂν εἶνε κλεισμένον εἰς ὑάλινον σωληνίσκον οὗτος θὰ ἔχη πάντοτε θερμοκρασίαν ὑψηλοτέραν τοῦ πέριξ αὐτοῦ ἀέρος.

Δεύτερον, πᾶν σῶμα τοποθετούμενον πλησίον τοῦ ραδίου (ἀρκεῖ τοῦτο νὰ μὴ εὑρίσκεται ἐντὸς σωλῆνος κλειστοῦ) ἀποκτᾷ καὶ αὐτὸ τὰς ραδιενεργούς ιδιότητας, τὰς ὁποίας χάνει μετὰ τινος ὥρας, ὅταν ἀπομακρυνθῇ τοῦ ραδίου.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐραίνοντο τόσον παράδοξα, ἐξηγήθησαν ἤδη τελείως καὶ ἐπακριβῶς, θὰ προσπαθήσωμεν δὲ ἐν τοῖς ἐφεξῆς νὰ διατυπώσωμεν τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλοῦστερον.

Ὁ κόσμος τῶν μορίων καὶ ἀτόμων.

Διὰ νὰ κατανοήσωμεν εὐκόλως τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων, ἄς φαντασθῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς μικραιομένους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ κατανῶντας εἰς τὸ μέγεθος, ὅχι τῶν μικροβίων μας, ἀλλὰ τῶν μικροβίων τῶν μικροβίων ἂν ὑπάρχωσι τοιαῦτα. Ἄς εἰσδύσωμεν λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀτόμων καὶ μορίων ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ μέγεθος, καὶ τότε ἴδου τί θὰ παρατηρήσωμεν.

Ἐν οἰονδήποτε σῶμα, ὡς ὀξυγόνον ἢ ὕδωρ καθαρὸν, θὰ μᾶς φανῇ ὡς συνιστάμενον ἐξ ἀλείρου πληθῆος μεριδίων ἢ σωματιδίων ὁμοιομόρφων πρὸς ἀλλήλα. Ταῦτα εἶναι τὰ **μόρια** τοῦ θεωρουμένου καθαροῦ σώματος. Τὸ μέγεθος τῶν εἶνε διάφορον κατὰ τὰ διάφορα σώματα. Ἐπὶ παραδείγματι, ἐν κυβικόν ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου ὀξυγόνου, περιλαμβάνει ἀριθμὸν τοιούτων μορίων παριστάμενον ὑπὸ τοῦ 10, ἀκολουθουμένου ὑπὸ δέκα ὀκτώ μηδενικῶν !

Εἰς τὰ ἀέρια, ὅπως τὸ ὀξυγόνον, τὰ μόρια ταῦτα εὑρίσκονται εἰς διαρκῆ κίνησιν. Ἐκαστον κινεῖται κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν μετὰ ταχύτητος πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ὅσον δηλαδὴ κινεῖται σφαῖρα πυροβόλου Λεμπέλ, μέχρις οὗτου συναντήσῃ ἐν ἄλλο μόριον. Ἐπέρχεται τότε μία σύγκρουσις καὶ τὰ δύο μόρια κινουῦνται πάλιν εὐθυγράμμως ἀπομακρυνόμενα ἀλλήλων. Οὕτω λοιπὸν τὸ ἀέριον θὰ μᾶς φανῇ ὡς εἰς φοβερὸς κυκεῶν μορίων ἀλληλοσυγκρουμένων. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τίθενται ἐπὶ μιᾶς γραμμῆς πᾶσαι αἱ κινήσεις τὰς ὁποίας ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ ἐπιτελοῦσιν ὅλα τὰ μόρια ἐνός κυβικοῦ ἑκατοστομέτρου ὀξυγόνου, ἡ γραμμὴ αὕτη θὰ ἔχη μῆκος χιλιομέτρων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ παρασταθῇ ὑπὸ τοῦ 677 ἀκολουθουμένου ὑπὸ δέκα ἐπτὰ μηδενικῶν, δηλαδὴ ὅση εἶνε ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἡλίου !

Εἰς τὴν περίστασιν ὑγροῦ, αἱ κινήσεις αὗται εἶνε πολὺ πλέον περιορισμέναι καὶ τὰ μόρια εἶνε πολὺ πλησιέστερον πρὸς ἀλλήλα παρὰ εἰς τὰ ἀέρια.

Εἰς τὰ στερεὰ σώματα, τὰ μόρια στενῶς ἐφάπτονται ἀλλήλων.

Ἦδη φαντασθῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς μικραιομένους ἀκόμη καὶ εἰσδύοντας ἐντὸς αὐτῶν τούτων τῶν μορίων. Θὰ μᾶς φανῶσι ταῦτα ὡς ἀπλᾶ εἶδη συστημάτων, ὡς ἀθροίσματα χωριστῶν σωματίων, τὰ ὁποῖα καλοῦμεν **ἄτομα**.

Ἄς ἐντείνωμεν ἀκόμη τὴν παρατήρησίν μας καὶ τότε θὰ διακρίνωμεν ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἄτομον εἶνε σύνθετον. Ἀποτελεῖται δηλαδὴ ἀπὸ ἐν κεντρικόν σῶμα, πεφορτισμένον θετικῶ ἤλεκτρισμοῦ, πέριξ τοῦ ὁποίου εἶνε τοποθετημένα μικρὰ σωματῖα ἀρνητικῶ ἤλεκτρισμοῦ τὰ ὁποῖα καλοῦνται

ήλεκτρόνια ή ήλεκτριόντα και τὰ ὅποια εἶνε δύο χιλιάδας φορές μικρότερα τοῦ κεντρικοῦ σώματος τοῦ ατόμου και ἀρκετὰ τὸν ἀριθμὸν, ὥστε διὰ τῆς ἀρνητικῆς ήλεκτρικῆς των νὰ ἐξουδετερώουν τὴν θετικὴν τοῦ κεντρικοῦ σώματος, ὥστε τὸ ὅλον ἄτομον νὰ ἴηαι οὐδετέρως ήλεκτρι-σμένον.

Ὑποτίθεται ὅτι και τὸ κεντρικὸν σωματίον και τὰ περι αὐτὸ ήλεκτρόνια δὲν εἶνε κυριολεκτικῶς ἐξ ὕλης, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπλῶς ήλεκτρικὴ, θετικὴ και ἀρνητικὴ, εἰς τρόπον ὥστε, ἐν τέλει ἢ ὕλη, ὅποια βλέπομεν αὐτὴν, κατανιᾶ νὰ μὴ εἶνε παρὰ ἐν πολυσύνθετον κατασκευάσμα ήλεκτρικῶν φορ-τιῶν. (1)

Μεταξὺ τοῦ ἀθροίσματος τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸ μόριον και ἐκείνου ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἄτομον ὑπάρχει, μία οὐσιώδης διαφορὰ. Δυνάμεθα δηλαδὴ νὰ μεταβάλωμεν εὐκόλως ἐν μόριον, ἀντικαθιστῶντες ἐν ἄτομον αὐτοῦ δι' ἑτέρου, ὡς δι δάσκει δι' ἀπειρίας παραδειγμάτων ἢ Χημεία.

Τούναντίον, τὸ ἄτομον, μέχρι τοῦλάχιστον τῆς ἀνακαλύ-ψεως τῆς ραδιενεργείας, ἐφαίνετο ὡς τί ἐκτάκτως σταθερὸν και μόνιμον. Οὐδέποτε προηγουμένως, παρατηρήθη ὅτι ἐπῆλθε μεταβολὴ τις, ἔστω και ἢ πλέον ἀσήμαντος, εἰς ἄτομόν τι. Τὴν σταθερὰν ταύτην γνώμην ἀκριβῶς ἤλθεν ἢ μελέτη τῆς ραδιενεργείας νὰ ἀνατρέψῃ.

Ραδιενεργόν τι ἄτομον, τὸ ὅποιον ἐσχηματίσθη κατὰ τι-να στιγμὴν τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔχει πρὸ ἑαυτοῦ χρόνον ζωῆς ἀπειρον, ἀλλὰ πεπερασμένον. Πράγματι, ἔρχεται ἡμέ-ρα καθ' ἣν, δι' αἰτίαν τινὰ, τὴν ὅποιαν οἱ σοφοὶ ἀγνοοῦ-σιν ἀκόμη ἐπακριβῶς και ἦτις ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς ἐν ἀνη-συχαστικὸν και συγχίζον μυστήριον, τὸ ραδιενεργὸν μας ἄ-τομον διαλύεται, ἐκρηγνύμενον. Χωρίζεται τότε γενικῶς εἰς τρία μέρη, τὰ ὅποια εἶνε και αἱ λάμπεις τῆς ἐκρήξεως ταύτης, και τὰ ὅποια προσέτι εἶνε ἐντελῶς διάφορα μετα-ξὺ των. Κατὰ πρῶτον, ἀποσπῶνται μικρὰ ἀρνητικὰ ήλεκ-τριόντα, τὰ ὅποια φεύγουν με τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα των 300 χιλιάδων χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον (ταχύτης τοῦ φωτός). Δευτέρα λάμπεις σχηματίζεται ἀποσπώμενου ἐνὸς τμήματος τοῦ κεντρικοῦ σώματος τοῦ ατόμου, τὸ ὅποιον, ὡς βαρύτερον και ὀλιγώτερον εὐκίνητον, δὲν ἔχει ταχύτητα παρὰ μόνον 20 χιλιάδων χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Τέλος, τὸ ἀπομένον ἀποτελεῖ τὸ νεογέννητον νέον ἄτομον τὸ ὅποιον δύναται ἢ νὰ εἶνε ἀκόμη ραδιενεργὸν ἄτομον, προ-ωρισμένον ν' ἀποθάνῃ μίαν ἡμέραν ὅπως ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὀ-ποίου παρήχθη, εἴτε ἄτομον ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια γνωρίζο-μεν μέχρι τοῦδε ὡς λ. χ. μολύβδου, και ἔχον πρὸ αὐτοῦ τὴν αἰωνιότητα.

Θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς τί ἀπογίνονται αἱ τρεῖς αὗται ἐκρήξεις.

Ἴδου ἐντὸς ἐνὸς κορυννίου, χιλιοστά τινα τοῦ γραμμαρίου ἐνὸς ἄλατος ραδίου. Πρέπει νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ ἐλά-

χιστον αὐτὸ ποσὸν ἀντιπροσωπεύει ἕνα καταπληκτικὸν ἀ-ριθμὸν ατόμων ἐκ των ὁποίων μερικὰ ἐκρήγνυνται ἀνά πᾶ-σαν στιγμὴν. Εἶνε λοιπὸν δισεκατομμύρια ήλεκτρικῶν βλη-μάτων ἐξ ἀμφοτέρων των ἡδὴ περιγραφέντων δύο εἰδῶν, τὰ ὅποια ἐκφεύγουν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ ἄλατος και βεμβαρ-δίζουν τὰ παρακείμενα μόρια τοῦ ἀέρος. Ἡ ταχύτης των εἶνε τοιαύτη ὥστε τὰ πρῶτα μόρια τοῦ ἀέρος τὰ ὅποια συ-ναντῶσι δὲν ἔχουν καμίαν ἐπενέργειαν ἐπ' αὐτῶν. Τὰ δια-περῶσι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον και ἐξακολουθοῦσι τὸν παρά-φορον δρόμον των. Ἐν τούτοις τὰ μεγάλα θετικά βλήμα-τα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὰς λεγομένας ἀκτῖνας X, ἀφοῦ διαπεράσουν ἀρκετὰς ἐκατοντάδας χιλιάδων μορίων ἀέρος καταντῶσι ὡσαύτως εἰς τὸ νὰ σταθῶσι, και διὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ παρατηρήσωμεν εἰς ἀπόστασις με-γαλητέραν των ἐπτά ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, πέραν τοῦ ραδιενεργοῦ σώματος.

Τὰ μικρὰ ήλεκτρόνια σχηματίζουν τὰς ἀκτῖνας B (βῆ-τα). Ἐπειδὴ ταῦτα εἶνε χιλιάδας τινὰς φορές μικρότερα και ταχύτερα, ἀπαντῶσι ὀλιγώτεραν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ δια-περῶσι τὰ μόρια. Φθάνουσι λοιπὸν πολὺ πλέον μακρὰν, και εἰς πολλῶν μέτρων ἀπόστασις ἀπὸ τὸ ραδιενεργὸν σῶμα, δ κ. Πέτρος Κιουρί και ἢ κ. Κιουρί ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιδείξωσι τὰς ἀκτῖνας ἢ βλήματα ταῦτα.

Ἐν τέλει πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν ἐνὸς τρίτου εἶδους ἀκτῖνων πολὺ μυστηριωδέστερων, τὰς ὁποίας ἐκάλεσαν ἀ-κτῖνας Γ (γάμμα)· ἐπειδὴ εἶνε ὀνσχερέστατον νὰ ἐξηγηθῇ ἢ φύσις αὐτῶν, θὰ περιορισθῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁμοιάζουσι τὰς ἀκτῖνας X.

Ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ραδίου πίπτουσιν ἐπὶ φωτογραφικῆς πλακῆς, ἀποσυνθέτουσι τὰ μόρια τοῦ ἄλατος τοῦ ἀργύρου ὅπως αἱ τοῦ φωτός. Ἐκ τῆς ιδιότητος ταύτης πηγάζει ἢ **ραδιογραφία**. Ἐὰν λ. χ. παρενθέσωμεν μεταξὺ τῆς ραδιενεργοῦ οὐσίας και τῆς φωτογραφικῆς πλακῆς ἐν χρημα-τοφυλάκιον, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ραδίου θὰ διέλθωσι διὰ τοῦ δέρματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ὀλίγην παρέχει ἀντίστασις, ἐνῶ δὲν θὰ διέλθωσι διὰ των μεταλλικῶν μερῶν τοῦ χρηματο-φυλακίου και των νομισμάτων, τὰ ὅποια τοῦτο περιέχει, διότι ταῦτα, ὡς ἔχοντα μέγαν ἀριθμὸν μορίων εἰς μικρὸν σχετικῶς πάχος, παρέχουσι μεγάλην ἀντίστασις εἰς τὴν διά-βασιν των ἀκτῖνων. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακῆς θὰ εἰκονι-σθῇ ἀμυδρῶς τὸ δερμάτινον μέρος και ζωηρῶς τὸ μεταλλι-κὸν και τὰ νομίσματα.

Ἐν τέλει θὰ εἴπωμεν τινα περὶ τῆς φυσιολογικῆς ἐνερ-γείας τοῦ ραδίου. Ἐκ των πρώτων παρατήρησε τὴν ἐνέρ-γειαν ταύτην δ κ. Κιουρί και μάλιστα ἐπὶ ζῆμια του. Ἐκράτησε κάποτε εἰς τὴν χεῖρα του ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μικρὰν ποσότητα ραδίου και μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας εἶ-δε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐν ἀληθῆς και ὀδυνη-ρὸν ἔγκαυμα. Τὸ δερμα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατεστράφη και ἔγεινε μία πληγὴ, ἢ ὅποια ἐχρειάσθη πολλοὺς μῆνας διὰ νὰ ἐπουλωθῇ.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα ἔσχεν ἢ ἐνέργεια τοῦ ραδίου ἐπὶ τοῦ καρκίνου. Δυστυχῶς ὁμως δὲν φαίνεται ὅτι ἐπιτυχάνεται δι' αὐτοῦ ἢ τελεία θεραπεία τῆς φοβερᾶς νόσου. Διότι θεραπεύει μὲν τὰς πληγὰς ἢ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἀλλὰ τοῦτε δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ ἀναφανῶνται εἰς ἄλλα σημεῖα τοῦ σώματος.

(1) Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε ἢ τολμηροτάτη ἐξ ὅσων συνέλαβέ ποτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Θὰ ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῆς διὰ μακροτέρων εἰς προσεχῆ φύλλα τῆς «Αὐγῆς» Σ. Δ, Α.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἰς τὴν Χάγην τῆς Ὀλλανδίας ἔγινε τὴν ἄλλην φορὰν, μεταξὺ παιδιῶν δέκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, συναγωνισμὸς... μορφασμῶν. Τὸ βραβεῖον ἐδόθη εἰς ἕνα ἀγόρι δεκατριῶν ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἀσχημότερον μορφασμὸν. Ὁ βραβευθεὶς ὀνομάζεται Κάρολος Βάϊσσερ, καὶ τὸ περιεργὸν εἶνε διὲν εἶνε ἐκ φύσεως καθόλου ἄσχημος.

Τοιοῦτου εἶδους συναγωνισμοὺς ἔκαμναν πολλὰ συχνὰ κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ Γάλλοι εἰς τὰς πανηγύρεις των.

Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος γυμνάζεται καθημερινῶς, ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἕξ ἐτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἰατροὶ ἐκανόνισαν δι' αὐτὸν ἰδιαιτέρον σύστημα γυμναστικῆς, καὶ ἰδιαιτέρος διδάσκαλος διωρίσθη διὰ τὰ τὸν ἐπιβλέπων γυμναζόμενον. Καὶ τότε ἀκόμη ὁ γέρον διδάσκαλὸς τοῦ ἐπιβλέπει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων τοῦ μεγάλου Κάιζερ, διότι ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐννοεῖ τακτικώτατα τὰ κάμνη τὴν γυμναστικὴν του, ἐπὶ ἕν τεταρτον τῆς ὥρας, ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ πρωῒ.

Ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε πόσον ζυγίζει ἐν δισεκατομμύριον ; — Ἄν το θέλετε αὐτὸ τὸ δισεκατομμύριον εἰς φράγκα χρυσῶν, θὰ ζυγίξῃ 322,580 χιλιόγραμμα, καὶ διὰ τὰ τὸ μεταφέρετε, θὰ σας χρειασθοῦν 64 βαγόνια, κατέχοντα μῆκος 400 μέτρων εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν· ἂν το θέλετε εἰς φράγκα ἀσημένια, τὸ δισεκατομμύριόν σας θὰ ζυγίξῃ πέντε περίπου ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα, καὶ, ἂν τὸ μεταφέρετε τότε εἰς σύρμα διαμέτρου 4 χιλιοστών, θὰ δυνηθῆτε νὰ τυλίξετε μὲ αὐτὸ τὴν γῆν μας.

Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1866, κατὰ τὸ δυτικὸν ἡμερολόγιον, ἦτο καὶ θὰ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε πανσέληνον. Ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Μάρτιος εἶχαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ δύο πανσελήνους, ἀλλὰ ὁ Φεβρουάριος καμμία. Φαντάζεσθε πόσον σπάνιον εἶνε αὐτὸ τὸ πρῶγμα ; Δὲν εἶχε συμβῆ, λέγουσιν οἱ ἀστρονόμοι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας. Καὶ δὲν θὰ συμβῆ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἰδίων ἀστρονόμων, πρὶν περάσουν—πόσα νομίζετε ; —2,500,000 χρόνια ! Δὲν ἦτο λοιπὸν μεραδικὸς ἐκεῖνος ὁ κουτσο-Φλέβαρος ;

Ὁ Μπέργσων, ὁ διάσημος Νορβηγὸς συγγραφεὺς, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ἐμαθήτευεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Μέλδε, μιᾶς ὄρειοτάτης πόλεως εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Νορβηγίας. Ἦτο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος καταλληλότετος διὰ τὴν ἀναπτύξιν τὴν φαντασίαν τοῦ μέλλοντος μυθιστοριογράφου. Ἐξω ἀπὸ τὰ μαγαζιά ἦσαν κρεμμυασμένα πολύτιμα γονναρικά τῶν ὑπερβορείων πολιτικῶν χωρῶν πρὸς πώλησιν· ὀλόγυρα εἰς τὸν ὄριζοντα, ἐφαίνετο σειρὰ διαρκῶς χιονισμένων βουνῶν, ἀπέναντι δὲ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μέλδε κείνται ἀναρίθμητα νησάκια, ὅπου οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἐπήγαυαν καὶ ἔπαιζαν τοὺς Ροβινσῶνας.

Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Μπέργσων ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ ἐπωνύμιον «ὁ Ταραχοποιὸς», διότι ἀπὸ μικρὸς εἶχε πρωιτύπους καὶ ριζοσπαστικὰς ἰδέας.

Ἐπικίνδυνα βακτηρίδια φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ μελάνι, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται τὰ παιδιά εἰς τὰ σχολεῖα. Ὁ καθηγητὴς Μπέρκμαν εἰς τὴν Δευρίαν ἐξήτισεν ἐσχάτως 67 εἶδη μελάνης, καὶ ἀποφαίνεται ὅτι πολλάκις εἶνε επικίνδυνον νὰ τρυπηθῇ κανεὶς μὲ πένναν μελανωμένην. Τὰ περισσότερα ἐξετασθέντα εἶδη περιεῖχον μύκητας, μικροκόκκους καὶ βακτηρίδια. Ἀπὸ μίαν πορφυρόχρωμον μελάνην ὁ καθηγητὴς ἐκαλλιέργησεν ἐν μικροβίον, τὸ ὁποῖον ἐμβολιασθέν εἰς ἕνα ποτικὸν, τὸν ἐθανάτωσεν εἰς διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν. Καὶ τὸ συμπέρασμα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε, ὅτι τὰ μελανοδοχεῖα πρέπει νὰ κλείωνται ἐρμητικῶς, τὴν ὥραν ποῦ δὲν τὰ μεταχειρίζεσθε. Ἐπίσης καλὸν εἶνε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ κακὴ συνήθεια ποῦ ἔχουν μερικὰ παιδιά νὰ ὑγραίνουσι τὴν πένναν μὲ τὴν γλῶσσάν των, ὅταν στεγνώσῃ ἐπάνω τὸ μελάνι.

Ὁ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποθανὼν πρῶτος πρόεδρος τῆς ἄλλοτε Δημοκρατίας τοῦ Τρανσβααλ γέρω-Κροῦγκερ, ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐπῆγε πρώτην φορὰν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ζουλοῦ· δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐσχότωσε τὸν πρῶτον τοῦ λέοντα· εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του ἐσχότωσε πέντε τὸ ὄλον λέοντας, μόνος του, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοὺς ρινοκέρωτος καὶ τοὺς ἵπποποτάμους. Ἡ ἀντιπάθειά του ἐναντίον τῶν Ἄγγλων ἦτο κληρονομικὴ, διότι καὶ ὁ πατέρας του εἶχε ὀρίψῃ τὴν πρώτην του βολὴν ἐναντίον ἀγγλικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 1848. Εἶχεν ἀνατραφῆ εἰς τὴν ἀγροικίαν τῶν γονέων του, καθὼς τὰ ἄλλα μοσχοπόουλα, δηλαδὴ ὀδηγῶν τὰς ἀγελάδας εἰς τὴν βοσκήν καὶ βοηθῶν ἄποτε εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν· ὅσα δὲ γράμματα εἶχε μάθη, τὰ ἔμαθε μόνον ἐντὸς διαστήματος τριῶν μηνῶν. Ἀλλὰ καὶ τότε μὲ συχνὰς διακοπὰς, ἐξ αἰτίας τῶν συχνῶν μετασταθμεύσεων τῆς οἰκογενείας του μὲ τὰ ποιμνία τῆς. Ὅπου ἐστάθμευαν ἔπιζαν καὶ μίαν καλύβην ἀπὸ καλάμια καὶ χόρτα, ἐκεῖ δὲ ὁ Κροῦγκερ μὲ τὰ ἄλλα μοσχοπόουλα ἐδιδάσκοντο τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν.

Ὁ Μάρκος Τουαῖν, ὁ περίφημος Ἀμερικὸς εὐθυμογράφος, ὡς ἐξῆς περιγράφει τὴν πρώτην του συνάντησιν μὲ τὸν Ἄγγλον ζωγράφον Τζαίημς Χουίτλερ.

Μὲ ἐούσησαν εἰς τὸν κ. Χουίτλερ, εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἶχα ἀκουστὰ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπηγγέλλετο τὸν ἀστέιον, καὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν περάσω εἰς τὴν ἐξυπνάδα, ἂν ἦτο δυνατόν. Ἐπῆρα λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἀπελπιστικώτερα κουτὸν ὕφος μου, καὶ ἐπιλησίασα εἰς τὴν εἰκόνα, εἰς τὴν ὅποιαν εἰργάζετο ἀκόμη ὁ ζωγράφος διὰ τὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

«— Αἶ, δὲν εἶνε ἄσχημη, εἶπα, δὲν εἶνε ἄσχημη μονάχα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν γωνίτσα, ἐγὼ θὰ ἔσβυνα αὐτὸ τὸ σύννεφο, ἂν ἤμουν σὴ θέοι σας...

Καὶ ἐκαμώθηκα σὰν νὰ ἔτριβα τὸ σύννεφο μὲ τὸ δάκτυλό μου.

Ὁ Χουίτλερ ἔβαλε ἄγριες φωνῆς:

— Προσέχετε, λοιπὸν, κύριε ! Δὲν βλέπετε τὸ χροῶμα ποῦ εἶνε φρέσκο;

«— ὦ ! δὲν πειράζει, εἶπα ἐγὼ, μὴν ἐνοχλήσθε... φορῶ τὰ γάντια μου.»

Ὁ Μάρκος Τουαῖν προσθέτει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ὁ Χουίτλερ καὶ αὐτὸς τὰ ἐταίριαζαν περιφρημα.

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Ἱστορικὸν Διήγημα

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1826—27, νομίζω, ὁ περίφημος ταχυδακτυλουργὸς Ροβέρτος Χουδὲν, πρὶν ἀκόμη ἀποκτήσῃ τὴν περιουσίαν καὶ τὴν φήμην τῆς ὁποίας ἀπήλαυσεν ἀργότερα, εὕρισκετο εἰς Ρώμην, ὅπου εἶχε δώσῃ ἀρκετὰς παραστάσεις.

Διὰ νὰ πασχολῆται κατὰ τὰς ἐλευθέραις του ὥρας, εἰργάζετο καθ' ἑκάστην εἰς ἓν ὰρολογιοποιεῖον. Ἐκεῖ ἐκαθάριζε διάφορα ὰρολόγια καὶ κατεσκεύαζε λεπτὰ μηχανήματα, ἐκπλήσων τοὺς προϊσταμένους του διὰ τῆς εὐφυΐας του.

Ἐν τούτοις ὁ Πάπας, ἀκούσας καὶ αὐτὸς πολλοὺς ἐπαίνους περὶ τῆς ἐπιδεξιότητος τοῦ νεαροῦ Γάλλου, τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ Βατικανὸν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ καὶ ἐνώπιόν του διάφορα ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια. Ὁ Χουδὲν ἐνόησεν εὐθὺς ὅτι εἰς τὴν παράστασιν ταύτην θὰ ἐπαίξετο ὀλόκληρον τὸ μέλλον του. Ἡθέλησε νὰ εὕρῃ κανένα νέον παιγνίδι, προσεπάθησεν, ἠρεύνησεν, ἐσχεδίασεν, ἀλλ' εἰς μάτην... δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ὠραν, προσελθὼν εἰς τὸ Βατικανὸν, ὠδηγήθη πάραυτα εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου ὁ Πάπας περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τέσσαρας καρδινάλιους καὶ μερικοὺς ἀκολουθούς, τὸν ἀνέμενε.

Ἡ παράστασις ἤρχισε διὰ διαφορῶν μικρῶν παιγνιδίων. Ὁ Ἅγιος Πατὴρ καὶ ἡ ἀκολουθία του διεσκεδάζον μὲν ἀρκούντως, ἀλλὰ δὲν ἦσαν παρὰ μετρίως ἐνθουσιασμένοι. Ἐν τούτοις ὅταν ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἐξήγαγεν ἐξ ἑνὸς μικροῦ κυτίου, ἐν ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκολύμβων μερικὰ χρυσόψαρα, ὁ Πάπας δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του, καὶ στραφεὶς εἶπεν εἰς τὸν παρακαθήμενον καρδινάλιον;

—Καρδινάλιε Μορίνι, δὲν σας φαίνεται αὐτὸ ἀξιοπεριέργον;

Ὁ Ροβέρτος Χουδὲν ἐσκίρτησε μόλις ἤκουσε προφερόμενον αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος.

—Διὰ τὸ πείραμα, τὸ ὁποῖον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἐκτελέσω τελευταῖον, ἔχω ἀνάγκην ἑνὸς ὰρολογίου.

Δέκα ὰρολόγια τῷ προσεφέρθησαν αὐτοστιγμῆ. Τὰ ἐξήτασεν ὄλα, ἀλλὰ εὕρισκε τὸ ἐν βαρὺ, τὸ ἄλλο ἐλαφρόν, τὸ τρίτον εὐθραυστον, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ φύγῃ, δηλώσας ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, ὅταν ὁ Πάπας στρεφόμενος, λέγει πρὸς τὸν γείτονά του:

—Καὶ τὸ ὰρολόγιόν σας, καρδινάλιε Μορίνι, διατὶ δὲν το ἐδώσατε; ἴσως εἶνε κατὰλληλον...

—Καὶ τὸ ὰρολόγιόν μου, ἄ, μοῦ εἶνε πολὺτιμον! ἀπῆντησεν ὁ Καρδινάλιος.

—Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης δύναται νὰ εἶνε βεβαία, ὅτι δὲν θὰ χάσω πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θα μοὶ ἐμπιστευθῇ.

—Ὅχι βεβαία, ἀλλὰ τὸ ὰρολόγιόν μου εἶνε οἰκογενειακὸν κειμήλιον καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ ἐκθέσω εἰς τοὺς κινδύνους ἑνὸς ταχυδακτυλουργικοῦ παίγνιου.

—Ἐστὼ, ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ὰρολογιοποιεῖαν καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἂν θελήσετε μόνον νὰ μοῦ τὸ δείξετε.

—Ὁ Καρδινάλιος τὸ ἐξήγαγε προσεκτικῶς καὶ τοῦ το ἔδωκε. Ἦτο τῷ ὄντι ἐν θαυμάσιον καλλιτέχνημα, πολὺ παλαιόν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἐπικαλύμματος, ἐν τῷ μέσῳ κύκλου ἀδαμάντων καὶ ρουβινίων, ἦσαν χαραγμένα τὰ οἰκόσημα τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Ἀλδομπρανδίνων.

—Εἶνε ἐξοχον ἀριστούργημα, καὶ λυποῦμαι πολὺ, διότι θὰ ἦτο καταλληλότατον διὰ τὸ πείραμά μου, εἶπεν ὁ ταχυδακτυλουργός.

Ὅλοι οἱ παρισταμένοι παρεκάλεσαν τὸν καρδινάλιον νὰ τοῦ τὸ ἐμπιστευθῇ· τέλος ἐνέδωκεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Πάπα, καὶ δίδων τὸ ὰρολόγιον, ἐσύστησεν εἰς τὸν ταχυδακτυλουργὸν τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν.

—Ἡ Ὑμετέρα Ἁγιότης δύναται νὰ εἶνε ἡσυχος, ἐπανάλαβεν ὁ Ροβέρτος Χουδὲν μειδιῶν, ὥστε νὰ μὴν

Ἄλλ' ὠφρική! κρυγὴ ἀγωνίας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη των παρισταμένων.

Τὸ ὰρολόγιον, ἐκφυγὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ, ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

—Μὴν ταραττεσθε, δὲν εἶνε τίποτε, ἐπανάλαβεν ὁ δυστυχῆς, δὲν εἶνε τίποτε . . . ἀλλὰ καθὼς ἐπροχώρει διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ὰρολόγιον, εἰς ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη... τὸ εἶχε πατήσῃ καὶ το ἐθρυμματίσει.

Καταστενωχωρημένος, ἐμάζευσεν τὰ θρύμματα· οἱ πολὺτιμοὶ λίθοι εἶχον διασπαρῆ καὶ τὰ οἰκόσημα τῶν Ἀλδομπρανδίνων ἦσαν κατακερματισμένα!

Ὁ Πάπας ἦτο σύνοφρος, ὁ καρδινάλιος Μορίνι κάτωχρος. Ὅλοι ἐσιώπων.

—Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ σας ἐπιστρέψω τὸ ὰρολόγιόν σας ἀκέραιον, εἶπεν ὁ ταχυδακτυλουργός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι μία γενικὴ ἐπισκευὴ κατέστη ἀναγκαία. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἔθεσε τὸ θραυσθὲν ὰρολόγιον εἰς ἓνα γουδί καὶ ἤρχισε νὰ τὸ κοπανίζῃ.

—Φθάνει, φθάνει... Τί χυδαία ἀστεύτης! ἐψιθύριζεν ὁ καρδινάλιος Μορίνι.

—Λαμπρά, λαμπρά, ἡ ἐργασία προχωρεῖ, ἔλεγεν ὁ ταχυδακτυλουργός, ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ κοπανίζῃ τὰ θρύμματα λαμβάνων σχῆμα.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχον πλησιασῆ, ἀκολουθοῦντες τὸν Πάπαν, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ὀργίλα βλέμματα κατὰ τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Εἰς τὸ γουδί δὲν εὕρισκετο πλέον παρὰ εἰς ἄμορφος σωρὸς συγκεείμενος ἐκ χρυσοῦ, ἐλατηρίων καὶ πολυτίμων λίθων.

—Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θέλει ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης νὰ εὕρῃ τὸ ὰρολόγιόν της; ἠρώτησεν ὁ ταχυδακτυλουργός τὸν καρδινάλιον.

Ὁ Καρδινάλιος ὕψωσε τοὺς ὄμους καὶ δὲν ἀπῆντησε.

—Ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ το εὕρετε; ἄς ἴδωμεν...—καὶ προσεποιήθη ὅτι ἐζήτηε—ἴσως εἰς τὴν τσέπην τοῦ προσωποῦ, τὸ ὁποῖον δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὡς συμβοηθὸν μου... εἰς τὴν τσέπην τοῦ Ἁγίου Πατρὸς!

—Είς τὴν ἰδικὴν μου! ἀνεφώνησεν ὁ Πάπας, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἐκπληκτος ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ θαυμάσιον ὠρολόγιον, τοῦ ὁποίου εἰ ἀδάμαντες ἐσπινθηροβόλου ὑπὸ τὰ ἐκπληκτὰ βλέμματα τῶν παρισταμένων!

Ὁ Ροβέρτος Χουδὲν, ἐπωφελούμενος τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἐχαιρέτισε μειδιῶν καὶ ἀπεσύρθη.

Τὴν ἐπαύριον ὄλαι αἱ ἀριστοκρατικαὶ αἰθουσαι τῆς Ρώμης τὸν κατεζήτουν. Ἡ φήμη του εἶχε στερεωθῆ καὶ ἡ τύχη του ἦτο πλέον ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη.

Ὁφείλω νὰ δημολογήσω, ὅτι ἡ τύχη ἐβοήθησε πολὺ τὸν ἐνδοξον ταχυδακτυλογράφον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατέστη βραδύτερον διάσημον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἴδου ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Εἰς τὸ ὠρολογοποιεῖον ὅπου ὁ Ροβέρτος Χουδὲν εἰργάζετο, ἐν Ρώμῃ, ὁ Καρδινάλιος Μορίνι εἶχε δώσει τὸ θαυμάσιον ὠρολόγιόν του πρὸς καθαρισμόν, ὁ δὲ ταχυδακτυλογράφος, καταμαγευμένος ἐκ τῆς ὠραιότητος τοῦ καλλιτεχνήματος, εἶχε κατασκευάσει ἐν ἀπαράλλακτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὴν διαφορὰν ἡμῶς ὅτι τὸ εἶχε κοσμήσῃ διὰ ψευδῶν λίθων. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν προσεκλήθη εἰς τὸ Βατικανόν, ἔφερε κατὰ τύχην μαζί του τὸ ψευδοκαλλιτέχνημα αὐτό. Ἀκούσας ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Καρδινάλιου Μορίνι, ἐνεπνεύσθη εὐθὺς, ἐζήτησε τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν, εἶδαμεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις, τὸ ἀντικατέστησε διὰ τοῦ ψευδοῦς, τὸ ὁποῖον καὶ κατεθρυμμάτισεν, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἔχωσε τὸ ἀληθὲς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πάπα, ὅταν ἡ Ἀγιότης του εἶχε πλησιάσει διὰ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸ γουδί!

Ὁλίγη δεξιότης ἤρκεσε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τοῦ ταχυδακτυλογράφου. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς διδάσκει ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν χρειάζεται μόνον ἐύκαιρία, ἀλλὰ καὶ ἐτοιμότης διὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τις αὐτήν.

(Διάπλασις)

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

Ὁρισμὸς καὶ σκοπὸς τοῦ ἐμβολιασμοῦ.—Ἡ προσαρμογὴ φυτικοῦ τινος τμήματος, ὀφθαλμοῦ ἢ κλάδου, ἐπὶ φυτοῦ, ὅπερ θὰ τὸ ὑποβαστάζῃ καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι θὰ τῷ προμηθεύσωσι τροφήν, καλεῖται ἐμβολιασμός. Τὸ φυτὸν ἐφ' οὗ ἐκτελεῖται ἡ προσαρμογὴ καλεῖται ὑποκειμένον. Ἐμβόλιον ἢ ἔνθεμα, καλεῖται ὁ ὀφθαλμὸς ἢ ὁ κλάδος ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ υποκειμένου. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβολιασμοῦ εἶναι ἡ κοινὴ συμβίωσις τῶν δύο φυτῶν, χωρὶς ταῦτα νὰ χάσωσι τὰς ἰδίας ἀτομικότητας. Τῷ ὄντι αἱ διακλαδώσεις, αἰτινες γινῶνται ἐπὶ τοῦ υποκειμένου, κάτωθεν τῆς συμφύσεως, παρουσιάζουσι τοὺς χαρακτήρας

τοῦ υποκειμένου, αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ ἐμβολίου, διατηροῦσι τοὺς τοῦ φυτοῦ, ἐξ οὗ τὸ ἐμβόλιον τοῦτο ἀπεσπάσθη.

Θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, παρὰ τὴν ἐπὶ πολὺ παραδεγμένην γνώμην, ὅτι τὸ ἐμβόλιον καὶ τὸ ὑποκείμενον ἐπενεργοῦσιν ἀμοιβαίως ἐπ' ἄλληλα, τροποποιῶντα ἐν μέτρῳ τινὶ τοὺς χαρακτήρας αὐτῶν. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμως ἡ μετάδοσις διὰ τοῦ ἐμβολίου, τῶν χαρακτήρων τοῦ μητρικοῦ αὐτοῦ φυτοῦ εἶναι ἀρκούντως πλήρης, ὥστε ὁ δενδροκόμος νὰ δύναται νὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου ὡς ἀσφαλούς. Ἀπόδειξις τούτου, εἶναι ἡ ἐπὶ αἰῶνας χρῆσις τοῦ ἐμβολιασμοῦ πρὸς πολλαπλασιασμόν τῶν καλῶν ὀπωροφόρων ποικιλιῶν, ὧν πολλαὶ δὲν ἀναπαράγονται ἢ διὰ τοῦ τρόπου τούτου.

Οὐ μόνον αἱ ποικιλίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ τυχαῖαι διαφοραὶ, αἱ ἐνδιαφέρουσαι ἀνωμαλῖαι δύνανται νὰ μεταδίδωνται διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Εἰς τὸν ἐμβολιασμόν προστρέχομεν διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν εἰδῶν, ἅτινα εἰς κλίματά τινα δὲν παράγουσιν ἀναβλαστήσιμα σπέρματα, φυτῶν δὲ ἃ τὸ μόσχευμα ἀποβαίνει δύσκολον ἢ ἀδύνατον, ἐκείνων ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν εἰς ὠρισμένας τινὰς γαίας, ἐνθα ἐπιτυγχάνουσιν ὁμως ὑποκείμενα, δυνάμενα νὰ φέρωσιν ἐκεῖνα.

Ἐπιτρέπει νὰ τροποποιῶμεν φυτοῦ τινος τὸ ξύλον, τὰ φυλλώδη τοῦ ὄργανου, τὰ χρήσιμα προϊόντα του· νὰ πυκνώσωμεν τοὺς κλάδους, νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ ἄνθη ἢ τοὺς καρποὺς δένδρου τινός, ὅπερ στερεῖται τούτων· νὰ ἐξασφαλίζωμεν ἢ νὰ ἐπισπεύδωμεν τὴν καρποφορίαν· νὰ βελτιώσωμεν τὴν ποιότητα τῶν καρπῶν· ἐπὶ τέλους, νὰ συνενώσωμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ υποκειμένου τὰ δίκλινα ἄνθη διοίκων φυτῶν (πιστακέα λ. χ.) Τὰ πολλαπλὰ ταῦτα πλεονεκτήματα τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἐξηγουσὶ τὴν σημαντικὴν σπουδαιότητα ἣν κέκτηται ἐν τῇ δένδροκομίᾳ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπιβάλλει εἰς τὸν πρακτικόν, ὅπως γνωρίσῃ πλήρως τὸ τεχνικόν του μέρος.

Ἀμοιβαῖαι ἐπιδράσεις ὑποκειμένου καὶ ἐμβολίου.—Ἐμβόλιον καὶ ὑποκείμενον ζῶσι καὶ αὐξάνονται ἀλληλοβοηθούμενα. Τὸ ἐμβόλιον δέχεται ἐκ τοῦ υποκειμένου τὸν ἀκατέργαστον χυμόν, ἢτοι ὕδωρ περιέχον διαλελυμένα ὀρυκτὰ ἅλατα, ληφθέντα ἐκ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ριζῶν τοῦ τελευταίου. Ὁ ἀκατέργαστος οὗτος χυμὸς, χάρις εἰς τὴν διαπνοὴν καὶ ἀφομοίωσιν τὴν ἐνεργουμένην ὑπὸ τῶν φύλλων τοῦ ἐμβολίου μετατρέπεται εἰς κατεργασμένον χυμόν, κατάλληλον διὰ τὴν διατροφήν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ φυτοῦ.

Καθὼς λοιπὸν τὸ ἐμβόλιον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ υποκειμένου, τοῦ ριζικοῦ συστήματος τοῦ ὁποίου ἡ ἀπορροφη-

τική δύναμις κανονίζει τὸ ποσὸν τῶν ὑλικῶν, ἅτινα θὰ κατεργασθῶσιν διὰ τὰς κοινὰς ἀνάγκας, τὸ ὑποκει-
μενον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐμβολίου ὅσον ἀφορᾷ τὴν πα-
ρασκευὴν τῶν ὑλικῶν τούτων καὶ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον
καθ' ὅσον ἐστερήθη παντὸς πρασίνου ὄργάνου.

Ἴνα τὰ δύο ἄτομα μὴ ὑποφέρωσι κατὰ τὴν συμβίω-
σίν των, ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη μεταξὺ των ὁμοιότης τις
ἀνατομικῆς κατασκευῆς θρέψεως καὶ βλαστήσεως.

Τὸ ἐμβόλιον π. χ. δὲν εἶναι πλέον εἰς κατάστασιν
νὰ ἐκλέγη ἐκ τοῦ ἐδάφους τὰς χρησίμους οὐσίας καὶ νὰ
κανονίζῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ποσότητα τοῦ ἀναγκαίου χυ-
μοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας του· ἐὰν εὐρίσκηται προσηρμο-
σμένον ἐπὶ ὑποκειμένου μὲ ὀλιγώτερα ἄγγεϊα καὶ ἥττον
τριχοειδῆ ἢ τὰ ἰδικά του, θὰ λαμβάνῃ ὀλιγώτερον
τοῦ ἀναγκαίου ὕδατος καὶ θὰ ἐκτεθῆ εἰς τὴν ξη-
ρασίαν. Ὁ κίνδυνος οὗτος εἶνε τόσῳ μᾶλλον πιθανός,
καθ' ὅσον τὰ ἄγγεϊα τῆς συμφύσεως εἶναι μικρὰ καὶ
διάστροφα. Ἐὰν τὰ ἄγγεϊα τοῦ ὑποκειμένου εἶναι,
τοῦναντίον, χονδρότερα καὶ πολυαριθμότερα τῶν τοῦ
ἐμβολίου, τοῦτο ἐφοδιαζόμενον διὰ πολλοῦ ὕδατος, θὰ
ὑποφέρῃ ἐκ τῆς πληθώρας ταύτης.

Τὸ ὑποκείμενον, τοῦναντίον, δέχεται ἐκ τοῦ ἐμβο-
λίου κατειργασμένον χυμὸν, διάφορον ἐκείνου, ὃν πα-
ρασκεύαζε διὰ τῶν ἰδίων φύλλων καὶ ἡ αὔξησις του
πάσχει ἀναγκαίως. Ἡναγκασμένα νὰ συμμορφωθῶσι
πρὸς συνθήκας νέας διατροφῆς, τὰ συμβιοῦντα φυτὰ
ὑφίστανται τροποποιήσεις εἰς τὴν αὔξησίν των, τὴν δι-
άρκειάν των, τὴν πρωιμότητά των, τὸ μέγεθος καὶ τὴν
ποιότητα τῶν καρπῶν, τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν πα-
ρασίτων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν παραγόντων. Ὑφίσταν-
ται πράγματι τροποποιήσεις γενικῆς διατροφῆς, ἃς
ἠδύνατό τις νὰ προῖδῃ καὶ ὧν γνωστὰ πολλὰ παραδείγ-
ματα.

Ὁ ἐμβολιασμὸς ἀπιδέας ἐπὶ ἀγρίας τοιαύτης, παρά-
γει σύμφυσιν (ἐξόστωσιν) μικρὰν καὶ δίδει βλαστοὺς,
ὧν ἡ ζωηρότης, ἀσθενής κατ' ἀρχάς, βαίνει αὐξανομένη
τὰ ἐπόμενα ἔτη. Ἐπὶ κυδωνέας δίδει ἐξόστωσιν ὀγκώ-
δη, βλαστοὺς φθινούσης ζωηρότητος καὶ συνεπῶς μι-
κροτέραν διάρκειαν τοῦ ἐνθέματος, ἀλλὰ συγχρόνως
καρποφορίαν ταχεῖαν καὶ καρποὺς ὀγκωδεστέρους καὶ
χυμωδεστέρους.

Ποικιλία τις ἀπιδέας φθινοπωρινῆ, ἐμβολιασθεῖσα καὶ
ἐπὶ τῶν δύο ἄνωθι ὑποκειμένων, ἔδωκε τὰ ἀκόλουθα
ἀποτελέσματα ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέσον βᾶρος τῶν
καρπῶν καὶ τὴν περιεκτικότητά των εἰς σάκχαρον (ἀ-
πιδέαι 15 ἔτων, πεφυτευμέναι πλησίον ἀλλήλων, ὑπὸ
δρους δηλαδὴ τοὺς αὐτοὺς)

Μέσον βᾶρος καρποῦ	Ὀλικὸν σάκχαρον εἰς 100 μέρη χυμοῦ.
Ἐπὶ κυδωνέας 136 δράμια	11,59
ἐπὶ ἀγρίας ἀπιδέας 72 »	9,04

X. Ἰερωνύμου.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΥΤΤΑΡΟΕΙΔΟΥΣ (CELLULOID)

Τέχνης πολυσύνθετον προϊόν, τὴν νιτροκυτταρίνην καὶ
τὴν καμφροῦν ὡς βᾶσιν ἔχον, ἔλαστικόν, κάκιστος ἀγω-
γὸς θερμότητος καὶ ἡλεκτρισμοῦ, τὸ κυτταροειδὲς ἐπενοή-
θη ἐν ἔτει 1864 ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἀδελφῶν Hyatt
καὶ εἰσήχθη κατὰ τὸ 1876 εἰς Εὐρώπην.

Πρὸς παρασκευὴν αὐτοῦ διαλύουσι τὴν νιτροκυτταρίνην
ἐν μίγματι οἰνοπνεύματος καὶ καμφροῦς, ἀντὶ αἰθέρος ὡς
ἐν τῷ κοινῷ κολλοδίῳ. Εἷς τινὰ ἐργαστάσια χρησιμοποιοῦ-
εῖται ἔτι καὶ ὁ αἰθήρ.

Τὸ οὐτω ληφθὲν πυκνόρρευτον κολλόδιον ὑποβάλλεται
εἰς μηχανικὴν ἐν θερμῷ κατεργασίαν, ὅτε αἱ πτητικαὶ οὐ-
σίαι ἐκφεύγουσαι καταλείπουν τὸ κυτταροειδὲς, ἐν εἴδει
μάζης κερατοειδοῦς, διαφανοῦς, χρωματιζόμενον δι' εἰσα-
γωγῆς ἐν αὐτῷ κόνεων χρωστικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
μεταλλικῶν, ἐπὶ παραδειγματι ὀξειδίου τοῦ ψευδαργύ-
ρου, ἀλάτων Βαρίου, μινίου κλπ., ὡσαύτως ἐπιτυχῶς
ἐφαρμοζομένων καὶ τῶν ποικιλοχρῶν ὠραίων τῆς ἀνιλί-
νης χρωμάτων.

Διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως εἰδῶν τινων κυτταροειδοῦς
ἀνευρέθη ὅτι συνήθως ἐνέχονται ἐν αὐτῷ :

πυροζυλίνης	64,89—73,70
κμφροῦς	22,79—32,86
ὑπόλειμμα (χρωστικαὶ οὐσίαι)	2,25—3,51

ἡ ἀναλογία τῶν δύο πρώτων κυμαίνεται κατὰ τὰ ἐξ αὐ-
τοῦ κατασκευασθησόμενα εἶδη.

Βιομ. κατασκευὴ τοῦ κυτταροειδοῦς.

Αὕτη περιλαμβάνει ἐπτὰ κυρίως στάδια ἔχοντα ὡς ἐξῆς:

A'—Παρασκευάζουσιν ἐν πρώτοις τὴν νιτροκυτταρίνην
εἰσάγοντες χάρτην, βάμβακα, μάζαν ξύλου κτλ. ἐντὸς ὑ-
αλίνων δοχείων ἐνεχόντων μίγμα Νιτρικοῦ (E. B. 1,48—
1,50) καὶ Θεϊκοῦ ὀξέος (E. B. 1,85) κατ' ἀναλογίαν
1 : 2 τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὀξυμίγματος τηρουμένης εἰς
22 βαθμοὺς Κελσίου.

Μετὰ πάρεδον 3 μέχρις 20 λεπτῶν (ἀναλόγως τοῦ εἴ-
δους τῆς χρησιμοποιηθείσης κυτταρίνης) ἐξάγεται ἡ οὕτω
νιτρωθεῖσα οὐσία, ἀπαστραγγίζεται καὶ ἐκπλύνεται καλῶς
διὰ πολλοῦ καὶ καθαροῦ ὕδατος.

Τὸ τέλος τῆς νιτροποιήσεως προσδιορίζομεν πειραματι-
ζόμενοι κατὰ διαλείμματα ἐπὶ τῆς διαλυτικότητος μικροῦ
ἐκ τῆς μάζης ποσοῦ, ἐκπλυθέντος ὕδατι, ἐντὸς μίγματος
οἰνοπνεύματος καὶ αἰθέρος (κατ' ἀναλογίαν 1 : 8) ὅτε
καλῶς παρασκευασθεῖσα δέον ἐντελῶς νὰ διαλύηται δι-
δουσα ὑγρὸν διαυγές.

B.—Μετὰ ταῦτα ὑποβάλλεται εἰς λεύκανσιν.

Πρὸς τοῦοο κατακόπτεται δι' εἰδικῶν μηχανημάτων,
πολτοποιεῖται, πλύνεται μὲ διάλυμα ἀνθρακικοῦ νατρίου,
εἶτα δι' ὕδατος, καὶ ἀποστέλλεται διὰ καταλλήλου ἀντλι-
ας εἰς ξύλινα, κωλουροκωνικοῦ σχήματος, δοχεῖα 10 περί-

που κυβικών μέτρων χωρητικότητας, προστίθεται 2, επί 100 μερών τῆς νιτροκυτταρίνης, κόκκις υπερμαγγανικοῦ καλίου, ἀναταράσσεται καλῶς καὶ ἀφίνεται ἐν ἡρεμίᾳ ἐπὶ μίαν ὥραν, μεθ' ἧς ἐκπλύνεται δι' ὕδατος καὶ ἀποστραγγίζεται.

Κατόπιν ἐπιχύνεται κεκορησμένον γλωριονατρίου διάλυμα καὶ βαθμιαίως, διὰ συγχρόνου ἀναταράξεως, ἀραιὸν θειϊκὸν ὄξύ ἀφίνεται ἐν ἡρεμίᾳ, μίαν ὡσαύτως ὥραν, πλύνεται δι' ὕδατος, εἶτα δι' ἀραιοῦ θειϊκοῦ ὄξεος πρὸς ἀφαιρέσιν τῶν ἰχνῶν τοῦ σχηματισθέντος διοξειδίου τοῦ Μαγγανίου, τέλος πολλάκις διὰ καθαροῦ ὕδατος, καὶ στραγγίζεται.

Γ' — Ἡ καλῶς ξηρανθεῖσα νιτροκυτταρίνη μίγνυται μετὰ καμφοράς, προστίθεται εἰς τὸ μίγμα 40 ἐπὶ τοῖς 100 ὕδωρ καὶ ρίπτεται ἐντὸς καταλλήλων μύλων πρὸς ἄλεσιν.

Τὸ οὕτως ἀπολαμβανόμενον ἄλευρον ἐνέχει νιτροκυτταρίνην καὶ καμφορὰν στενωῶς ἠνωμένας.

Ἡ παρουσία τοῦ ὕδατος κατὰ τὴν ἄλεσιν εἶνε ἀπαραίτητος πρὸς πρόληψιν ἀναφλέξεως τοῦ μίγματος, ὅπερ ἐν τέλει μετασχηματίζεται, δι' ὑδραυλικῆς πίεσθης ὑπὸ πίεσιν 150 χγρ. κατὰ ὑποδεκάμετρον, εἰς πλακοῦντας, θάρους 2—4 χγρ. ἐνεχόντων ἴχνη μόνον ὕδατος.

Δ' — Οἱ πλακοῦντες οὗτοι θραύονται εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ εἰσάγονται ἐντὸς κλειστῶν δοχείων ἐν οἷς προστίθεται 15 ἔω; 35 τ. ο) οἰνόπνευμα 96ο καὶ ἀφήνεται, καλῶς πεφραγμένων αὐτῶν, νὰ ἐπενεργήσῃ ἐν ψυχρῷ ἐπὶ 24 ὥρας.

Ε' — Ἡ οὕτω σχηματισθεῖσα πηκτώδης, ἐν εἴδει κολλοδίου, μάζα διέρχεται, πρὸς στερεοποίησιν, διὰ σιδηρῶν κυλίνδρων θερμαινομένων ἐσωτερικῶς δι' ἀτμοῦ εἰς 60ο Κ.

Δι' εὐμεθοῦς ἐργασίας λαμβάνονται φύλλα κυτταροειδοῦς μέσου πάχους 12 χιτμ.

ς' — Ἄτινα ὑποβάλλομεν εἰς σύγχρονον πίεσιν καὶ θέρμανσιν πρὸς ἐκδίωξιν τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγκεκλεισμένων φουσαλίδων ἀέρος.

Πρὸς τοῦτο τὰ φύλλα ταῦτα ἐπιστοιβαζονται ἐπ' ἄλληλα, εἰσάγεται ἡ οὕτω σχηματισθεῖσα στήλη ἐν καταλλήλῳ, πρὸς θέρμασιν δι' ἀτμοῦ εἰς 90ο Κ, σιδηρᾶ συσκευῆ ἐν ἧ εἰσέρχεται ὑδραυλικὸς ἐμβολεὺς ἐπιφέρων πίεσιν 150 ἀτμοσφαιρῶν.

Μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν τοῦ ἀέρος φουσαλίδων ἀντικαθίστῳμεν τὸν ἀτμὸν διὰ ψυχροῦ ὕδατος, τηροῦντες τὴν πίεσιν μέχρις ἐντελοῦς ψυχρὰνσεως τοῦ κυτταροειδοῦς.

Ζ' — Μεθ' ἧς ἡ ἐκ τῆς συγκολλήσεως τῶν φύλλων προκύψασα ὀγκώδης μάζα, ἰστοῦ τελείως ὁμοειδοῦς, ὑποβάλλεται εἰς εἰδικὴν, πρὸς μετατροπὴν εἰς φύλλα, μηχανικὴν κατεργασίαν, ἄτινα ξηραίνονται, ἐντὸς ξηραντηρίων ἀεριζομένων, ἐν θερμοκρασίᾳ 30ο Κ. περίπου. (ἀκολουθεῖ)

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄστυφύλαξ πρὸς πλανόδιον λοταριζήν — Τι κάμνεις ἐδῶ;
— Σὺν, τί κάμνεις;
— Τὸ καθήκον μου;
— Καὶ ἐγὼ ἐτοιμάζω τὸ καθήκον σου διὰ νὰ τὸ κάμῃς.

Ὁ Ἱερὸς τῆς ἐνορίας — Ὄστε, καλὴ γυναῖκα, ὁ ἄνδρας σου δὲν σὲ δέγγη πλέον;

— Ὅχι, πατέρα μου.

— Δόξα τῷ Θεῷ. Ἡ καρδιά του ἐτέθη πλέον εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Καὶ τὸ σῶμα του, πάτερ μου. Εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁδηγός. — Ἐδῶ κύριοι εἶνε ἡ περιφημος θέσις μετὰ τὰς εἰκοσι τέσσαρας ἡχοῦς. Ἐδῶ πέρουσι παρεφρόνησεν ἕνας περιηγητής.

Περιηγητὰ — Πῶς συνέβη τοῦτο;

Ὁδηγός — Ἡ πενθερὰ τοῦ περιηγητοῦ αὐτοῦ, καθὼς ἴσαστο πλησίον του ἔβαλε μίαν φωνὴν καὶ αὐτὸς καθὼς ἀκουσεν εἰκοσι τέσσαρες πενθερές του νὰ φωνάζουν δὲν ἐβάσταξεν ὁ δυστυχὴς καὶ ἐτρελλάθη.

Ὁ ἱατρός Α βαδίζει εἰς τὸν δρόμον μετὰ τὸν πενταετῆ υἱὸν του δταν μί κηδεῖα διέρχεται.

— Τί εἶν' αὐτὸ, παπάκη;

— Αὐτὸ, παιδί μου, εἶνε μί εὐφαλμένη διάγνωσις.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὴν ἴδρυσιν ἐν Ἀθήναις Κεντρικοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος τοῦ «**Παγκοσμίου Ἐπιστημονικοῦ Συνδέσμου**», εὐρύτατα σήμερον διαδεδομένου ἐπὶ τῶν πέντε τῆς Γῆς ἡπείρων, πρωτίστως δὲ σκοποῦντος τὸν συνασπισμὸν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, ἐξεχόντων δημοσιογράφων καὶ διακεκριμένων λογίων.

Τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συνδέσμου κατηρτίσθη ὡς ἔπεται :

Πρόεδρος. Ὁ κ. Κ. Μανιάκης, ἐπίτιμος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀντιπρόεδροι. Οἱ κ. κ. Κ. Μητσόπουλος, πρῶτην πρύτανις, Γ. Παπασωτηρίου, Γεν. γραμματεὺς ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας, καὶ Σ. Παπανικολάου, Διευθυντῆς τῆς «**Ἐπιστημονικῆς Ἠχοῦς**».

Γενικὸς Γραμματεὺς. Ὁ κ. Ι. Ζεοβός, Καθηγητής.

Εἰδικοί Γραμματεῖς. Ὁ κ. Ἐμμ. Πεζόπουλος, Καθηγητῆς καὶ ἡ λογιὰ δεσποινὶς Μαρία Ι. Ἀντωνοπούλου.

Σύμβουλοι. Οἱ κ. κ. Ἀ. Κανιακίδης, Σ. Κοκόλης, Τ. Κομνηνός, Ν. Γερμανός, Ἰ. Πρωτοπαπᾶς, Φ. Παναγιωτᾶκος, Καθηγηταί, Ἀ. Τσέλιος, ἱατρός, Σ. Μαλαματιανός, Δ. Ζωγραφίδης, Ἀ. Κάππος, δικηγόροι, Δ. Βερέιτας, λοχαγός, Ἀρ. Κωνσταντινίδης, μηχανικός.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

[Βιβλιογραφείται πᾶν βιβλίον οὐ-
τινος ἀποτέλλεται ἀντίτυπον εἰς
τὴν διεύθυνσιν τῆς «Αὐγῆς»].

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ. Μηνιαῖον Περιοδικὸν τῶν ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν καὶ τῆς Βιομηχανίας. Διευθυντῆς Σ. Παπανικολάου Δ. Φ. Ε. Συνδρομὴ 7 φράγκα. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Ἴπποκράτους 89 Ἀθηναί.

Πινακοθήκη. Μηνιαῖον Καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Δ. Καλογερόπουλος. Συνδρομὴ 12 φράγκα. Ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 22σ. Ἀθηναί.

Αἱ Μοῦσαι. Δεκαπενθήμερον Φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Λ. Χ. Ζώης ἀρχαιοφύλαξ Ζακύνθου. Συνδρομὴ 10 φράγκα. Διεύθυνσις Ζάκυνθον Σύεσε.

Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις. Ποικίλον περιοδικὸν μηνιαῖον. Διευθύντρια Δις Εὐγενία Ζωγράφου. Συνδρομὴ φρ. 12. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Μενάνδρου. 83. Ἀθηναί.

Τὸ Ἐμπόριον. Περιοδικὸν πρὸς διάδοσιν τῆς Ἐμπορικῆς ἐπιστήμης. Διευθυντῆς Κ. Παναγιωτόπουλος. Συνδρομὴ φρ. 8. Διεύθυνσις. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. εἰς Πειραιᾶ.

Δελτίον τῆς Ἐμπορ. καὶ Βιομηχ. Ἀκαδημίας. Μηνιαῖον δελτίον ποικίλης πρακτικῆς ὕλης. Διευθύντρια κ. Ἐλένη Ο. Ρουσοπούλου. Συνδρομὴ φρ. 3. Διεύθυνσις Πλατεία Κάνιγγος Ἀθηναί.

Λαογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς ἑταιρείας, ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου. Συνδρομὴ φρ. 15. Διεύθυνσις. Κον Μ. Δέφνερ. Ὁδὸς Προαστείου 108 Ἀθήνας.

Ἀσπίς. Δεκαπενθήμερον περιοδικόν. Ὅργανον τοῦ Παγκρητίου Δημοδιδασκαλικοῦ Συνδέσμου. Συνδρομὴ δρ. 8. Διεύθυνσις Χανία—Κρήτης.

Ἡαναθήναια.—Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένον φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Κ. Μιχαηλίδης.—Ἀριστοτέλους 35, Ἀθηναί.—Συνδρομὴ δρ.—φρ. 25.

Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ. Περιοδικὸν θρησκευτικὸν ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός, προνοία Μελετίου Μεταξάκη, Μητροπολίτου Κιτίου. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λάρνακι.

Χριστιανός. Θρησκευτικὸν δεκαπενθήμερον περιοδικόν. Διευθυντῆς Πορφύριος Κυριακίδης Δ. Θ. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

Ἐομῆς. Ἐμπορικὸν μηνιαῖον περιοδικόν. Διευθυντῆς Κ. Σαμουήλ Λογιστῆς τοῦ Ταμειυτηρίου «ἡ Λευκωσία» Συνδρομὴ σελλίνα 8. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

Φῶς. Μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Χαρίλαος Παπαγιωάννου Δ. Θ. Συνδρομὴ σελλίνα 6. Διεύθυνσις ἐν Λευκωσίᾳ.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ
πιλοποιός

Ἐπὶ ἑπταετίαν ἀσκηθεῖσα εἰς τὰ ἄριστα πιλοποιεῖα τῆς Σμύρνης καὶ ἐπὶ τριετίαν διευθύνουσα ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Χίῳ τὸ ἄριστον τῆς νήσου ταύτης κατάστημα γυναικείων πέλων, κεκτημένη πείραν τῆς τέχνης τῆς καὶ γούστο μοναδικόν, ἐγκατέστη ἤδη ἐν τῇ πόλει μας καὶ δέχεται παραγγελίας, ὑποσχομένη νὰ ἐκπλήξῃ τὰς πελάτιδάς τῆς διὰ τῆς τέχνης τῆς. Κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μοδίστας Δίδος Μαρτίσας Πετράκη, ὀπισθεν τοῦ κοινωβίου τῶν Καλογραιῶν.

ΛΕΞΙΚΑ Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Μέγα Ἑλληνοαγγλικόν

ἄδειον σελ. 10

δεδεμένον » 12

Πρόχειρον Ἑλληνοαγγλικόν

ἄδειον σελ. 4

δεδεμένον » 5

Πρόχειρον Ἀγγλοελληνικόν

ἄδειον σελ. 4

δεδεμένον » 5

ΗΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μέθοδος Ἑλληνοαγγλικῆς

(μετὰ εἰκόνων)

Κατὰ τὸ σύστημα Berlitz

ἄδειος σελ. 7

δεδεμένη » 8

Πωλοῦνται παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις
κ. κ. Κ. Ρώσση καὶ Ἀ. Ἰωαννίδη.

ΕΜΠΡΟΣ

ΛΑΪΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐπεύθυνος—Διευθυντῆς

Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ δελ. 8

Μετὰ τοῦ περιοδικοῦ «Αὐγῆ» » 12